

யൈറ്റ്‌കൗൺസ് തരിപ്പുക്കൻ

വേദക്ഷയുർ താൻ

ஓய்யுமினால் குறிப்புகள்

கூடுமொத்தம் விலை

பார் இந்தக்கூடம் குறிப்பு

മയ്യുട്ടകളുട്ട തന്റെ പുത്രൻ

வேலக்கண்டிழுர் தாஸ்

யാർ. ഇലക്കിയക് കുവിയമ്

மகழக்காலக் குறிப்புக்கள்

(கவிதைகள்)

ஆசிரியர்	: வேலனையூர் தாஸ்
பக்கங்கள்	: xvi + 76
முதற்பதிப்பு	: ஒக்டோபர் 2014
பதிப்புரிமை	: ஆசிரியர்
வெளியீடு	: யாழ். இலக்கியக் குனியம் இல. 37, 2ஆம் குறுக்குத்தெரு, கொழும்புத்துறை, யாழ்ப்பாணம்.
வடிவமைப்பு	: கி. செல்மர் எமில்
அச்சுப்பதிப்பு	: ஜே. எஸ். கிராபிக்ஸ், இல. 54, இராஜேந்திரா வீதி, யாழ்ப்பாணம்.
விலை	: 200.00

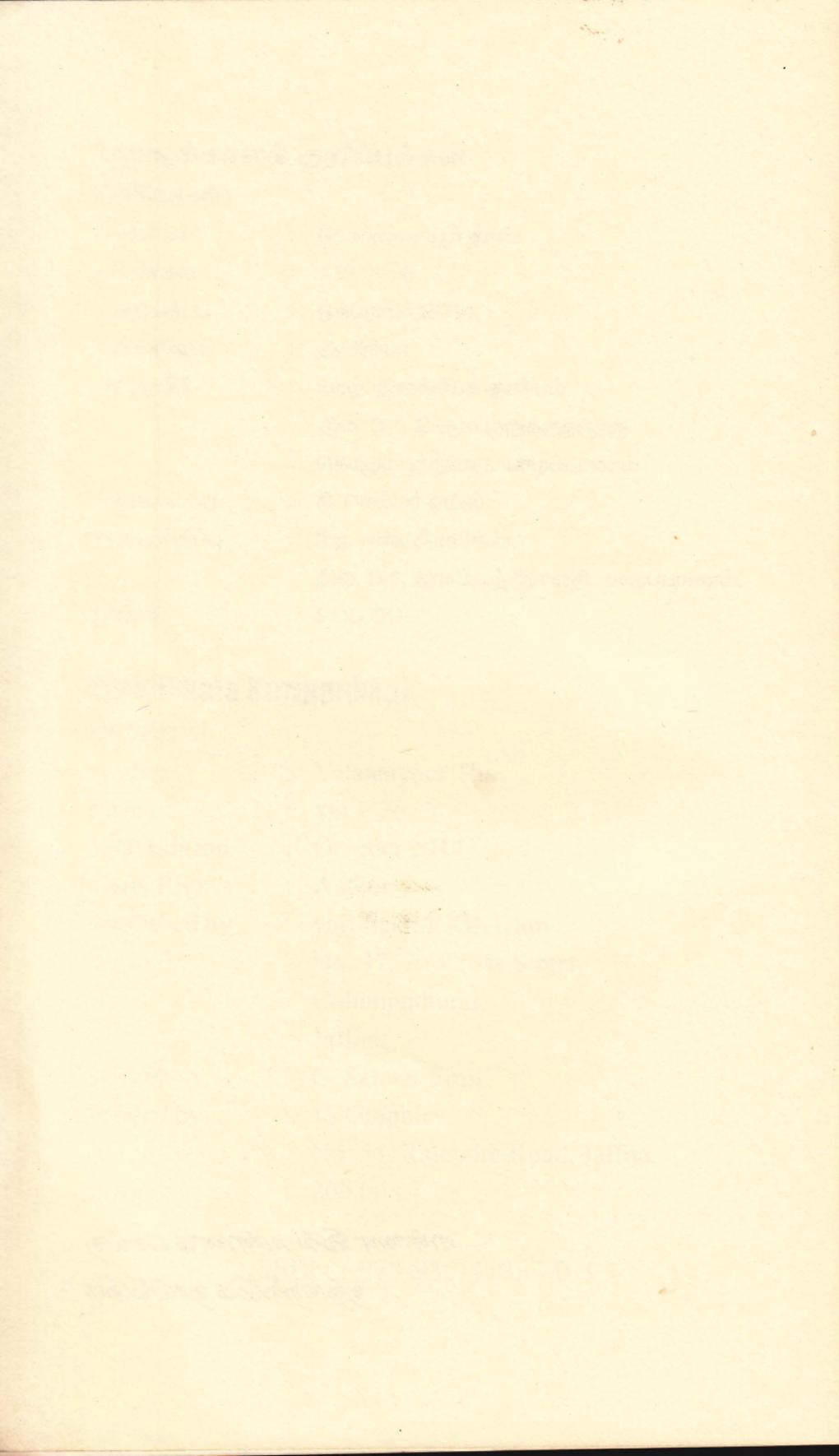
Malaikkala Kurippukkal

(Poems)

Author	: Velanaiyoor Thas
Pages	: xvi + 76
First Edition	: October 2014
Copy Right	: Author
Published by	: yarl Ilakkia Kuviyam No. 37, 2 nd Cross Street, Columputhurai, Jaffna.
Layout	: C. Selmar Emil
Printed by	: JS Graphics. No. 54, Rajendra Road, Jaffna.
Price	: 200.00

ISBN : 978-955-41852-0-3

என்னை துவவன்னாட எய்க
தந்தத்துக்குட அய்க்குட

முன்னுரை

எல்லாக் கரைகளையும்

தழுவியோடும் நதி

வேலண்ணார் தாஸ் பாரம்பரிய தமிழ் மருத்துவக் குடும்பத்தில் பிறந்தவர். ஆனால், அவர் தனது தொழிலை ஒரு தமிழ் ஆசிரியராகத்தான் தொடங்கினார். அந்நாட்களில் அவர் பட்டிமன்றங்களிலும் கவியரங்குகளிலும் தோன்றினார். பின்னாளில் இடம்பெயர்ந்து இந்தியாவுக்குப் போன்போது அங்கே தனது பரம்பரைத் தொழிலுக்குரிய தகைமைகளைப் பெருக்கிக் கொண்டார். நாடு திரும்பிய பின் ஒரு தமிழ் மருத்துவராகத் தன் தொழிலைத் தொடங்கினார்.

ஆனால், அதற்காக அவர் ஒரு முழு நேர மருத்துவர் என்றும் கூற முடியாது. இரண்டு குளங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் அவருடைய சிறிய எளிமையான மருத்துவமனையில் நோயாளர்கள் வராத நேரங்களில் தாஸ் இணையத்தில் இலக்கியம் செய்யப் போய்விடுவார். சில சமயம் நோயாளிகளைக் காக்க வைத்துவிட்டு இலக்கியக் கூட்டங்களுக்குச் சென்று விடுவார். மருத்துவமா, இலக்கியமா என்று கேட்டால் அவருடைய விருப்பத் தெரிவு இலக்கியமாகத்தானிருக்கும் என்று தோன்றுகிறது. ஆனால், அது உழைப்புக்குதவாது. அவரும் அவரைப் போன்ற பலரும் தொழிலைக் கெடுத்து இலக்கியம் செய்யவர்கள்தான்.

அவரால் உருவாக்கப்பட்ட யாழ். இலக்கியக் குவியம் அதிகபட்சம் ஜனரஞ்சகமானது, அதில் உறுப்பினர்களாயிருக்கும் எல்லோருமே ‘சீரியஸ்’ ஆனவர்கள் என்றில்லை. ஆனால், யாழ்ப்பாணத்தில் முனைப்போடு இயங்கிக்கொண்டிருக்கும் ஓரிலக்கிய அமைப்பு அது. பொதுவாகத் தமிழ் பரப்பில் இலத்திரனியல் வெளியில் தீவிரமாகத் தொழிற்படும் பலருக்கும் பெளதீக இருப்புக் கிடையாது. ஒரே சமயத்தில் இணைய

இருப்பையும் தூலமான பெளதீகே இருப்பையும் கொண்டிருக்கும் அமைப்புக்கள் மிகக் குறைவு. இவர்களைப் பொறுத்தவரை மெய் நிகர் உண்மை எனப்படுவது (Virtual reality) ஒரு மாயையே. ஆனால், யாழ். இலக்கியக் குவியத்துக்கு ஒரு இலத்திரனியல் இருப்பும் உண்டு. அதற்கும்பால் ஒரு பெளதீகே இருப்பும் உண்டு. இலக்கியச் சந்திப்புகள், கூட்டங்கள், புத்தக வெளியீடுகள், கலந்துரையாடல்கள் என்றில்வாறாக ஏதோ ஒரு விதத்தில் எதையாவது செய்து கொண்டிருக்கும் ஓர் அமைப்பு அது. அதிகமதிகம் ஐனரஞ்சகத் தளத்திற்குரியவர்களே அதில் இணைந்திருந்தாலும் யாழ்ப்பாணத்தில் தற்பொழுது கவனத்தை ஈர்க்கும் சில இளங் கவிஞர்கள் யாழ். இலக்கியக் குவியம் திறந்து விட்ட வாசல்களிற்கூடாக மேலெழுந்தவர்கள் தான் என்பதை இங்கு சுட்டிக்காட்ட வேண்டும்.

இலக்கியக் குவியத்தின் இதயமாக தாஸ் காணப்படுகிறார். அவருடைய பலமும் பலவீனமும் தான் அந்த அமைப்பின் பலமும் பலவீனமும்.

கவிதை பற்றிய அவருடைய தரிசனங்களிற்கும் என்னுடைய தரிசனங்களுக்கும் இடையில் வேறுபாடுகள் உண்டு. ஆனால், அதற்காக என்னுடைய சட்டகத்திற்குள் அவரைத் திணித்துச் சிதைப்பது இம்முன்னுரையின் நோக்கமன்று. மாறாக, அவரை அவராக அடையாளங் காண்பதே இம்முன்னுரையின் நோக்கமாகும்.

தாஸ் யார்?

ஒரு தமிழ் ஆசிரியராக பழந்தமிழ் இலக்கியத்துடன் பரிச்சயமுடையவர், கவியரங்கம், பட்டிமன்றம் போன்ற வெகுசன அரங்குகளுடன் தொடர்புடையவர். ஒரே சமயத்தில் இலத்திரனியல் இருப்பையும் தூல இருப்பையும் கொண்டிருக்கும் ஓர் இலக்கிய அமைப்பின் மையமாகச் செயற்படுவர். இத்தொடர்ச்சியறாத இயக்கத்தினூடாக இயன்றளவுக்கு சீரியஸான படைப்பாளிகளையும் ஐனரஞ்சகப் படைப்பாளிகளையும் ஒரு பாலம் போல இணைப்பவர்.

அவருடைய அடித்தளம் அதிகபட்சம் ஐனரஞ்சகப் பரப்

புக்கு கிட்டவாகத்தான் காணப்படுகிறது. எனவே, அவருடைய எழுத்திலும் அதற்குரிய எளிமையும் நேரடித் தன்மையும் அதிகம். நெளிவு சமிவுகளற்ற, திருப்பங்களற்ற, படிமச் சமைகளற்ற, பகட்டில்லாத கவிதைகள் அவருடையவை. அவர் வலிந்து சொற்களைத் தெரிவதில்லை. அவற்றைக் கோர்ப்பது மில்லை. எல்லாவற்றையும் பிரயத்தனமின்றி போகிற போக்கில் அப்படி யே சொல்லிவிட்டுப் போய்விடுகிறார். அவருடைய எழுத்து போதிப்பதில்லை. அதில் வித்துவச் செருக்கும் இல்லை.

அவரை அடையாளங்காண உதவும் ஒரு கவிதை. அதற்கவர் ‘கவிதை பற்றிய கவிதை’ என்று தலைப்பிட்டுள்ளார். அந்தக் கவிதையில் அவர் பின்வருமாறு எழுதிச் செல்கிறார்...

அந்தக் கவிதை

என்னுடனே வந்து கொண்டிருந்தது.

இரவு முழுவதும்

அது தொடர்ந்தது

கனவிலும் ஓரிரு வார்த்தைகள்

எழுதியதாய் ஞாபகம்

வார்த்தைகள் வாசிக்க முடியாமல்

உருகிவழிந்தன.

இடைஇடையே

தீப்பற்றி ஏரிந்தன.

துயரத்தின் போர்வையை

போர்த்தியிருந்த கவிதை

இசை வாத்தியங்களுள்

அடங்க மறுத்தது.

முயற்சித்த வீணைகள் தந்தியறுந்தன

இதை முடித்துவிட வேண்டுமென்று நினைக்கிறேன்

முடியவில்லை

அது சரி

இது எங்கே தொடங்கியது

அந்த பேரவலத்தில்

சிதைந்து பறந்த

தன் பிள்ளையின் கையொன்றை

தேடி எடுத்த தாயின்
கண்ணரில் இருந்தா...
கவிதையைப் பார்க்க
எனக்கு பயமாகவிருந்தது.

இதுதான் தாஸ். இதுதான் அவருடைய அழகியல். இதுதான் அவருடைய அரசியல்.

இணையத்திலும் அவருடைய பிரசன்னம் அட்டகாசமானது அல்ல. இலக்கியத்திலும் சரி, அரசியலிலும் சரி, தனி மனித உறவுகளிலும் சரி அவர் நேரெதிர் துருவங்களுக்குச் செல்வ தில்லை. எதிலும் எப்பொழுதும் மிதப்போக்குடையவர். எல்லாக் கரைகளையும் தழுவிச் செல்லும் அமைதியான ஒரு நதியைப் போல.

அவர் பருவ காலக் கவிதைகளை உற்பத்தி செய்வதில்லை. எதை எப்பொழுது, எப்படி எழுதினால் சர்ச்சையைக் கிளப்ப லாம் அல்லது பரபரப்பை கிளப்பலாம் அல்லது முக நூலில் அதிக தொகை குருட்டு வைக்குகளைப் பெறலாம் என்று கணக் குப் பண்ணி கவிதை செய்கின்ற அல்லது கருத்தை உதிர்க்கின்ற பிரபலங்களின் மத்தியில் தாஸ் தன்னடக்கமானவர்.

ஒருபுறம் வயதால் முத்த சில எழுத்தாளர்கள் சிற்றிதழிச் சண்டைகளை சைபர் வெளிக்கும் தரவேற்றம் செய்து கொண் டிருக்கிறார்கள். இன்னொருபுறம் முன்னுதாரணங்கள் மிகக் குறைந்த வெற்றிடத்தில் ஒரு தொகுதி இளந்தலைமுறையினர் எல்லாந்தெரிந்த கணக்கில் தறுக்கணித்தலைகிறார்கள்.

ஆயுத மோதல்கள் முடிவுக்கு வந்த பின்னரான ஒரு காலச் சூழலில் எங்கும், எதிலும் இடைவெளிகளை நிரப்ப வந்த சிற்றா ஞமைகளே மயிரைச் சிலுப்பிக் கொண்டு திரிகிறார்கள். இருந்த சில பேராளுமைகளுக்கும் அறனை பெயர்ந்துவிட்டது.

சிலர் மகிமை பொருந்திய தமது இறந்த காலத்தை தாமே மறுதலிக்கிறார்கள். இன்னும் சிலர் இறந்த காலத்தில் செய்த தியாகங்களின் பெயரால் இறந்த காலத்தையும் நிகழ்காலத்தை யும் சவீகரிக்கப் பார்க்கிறார்கள். பாதுகாப்பான இறந்த காலத்

தெப்ப பெற்றவர்கள் அதிகம் பேர் நிகழ்காலத்தின் பேச்சாளர்கள் ஆகிவிட்டார்கள்.

ஆக மொத்தத்தில் ஆயுத மோதல்கள் முடிவுக்கு வந்த பின்னரான ஒரு படைப்புச்சுழலில் படைப்புக்கள் பல்கிப் பெருகிய அளவுக்கு ஒளி மிகுந்த பேராளுமைகள் மேலேழ வில்லை.

இந்நிலையில், சூட்டுக் காயங்களிலும், சூட்டு மனவடுக்களிலும் அழுந்திக் கிடக்கும் ஒரு சமுகத்திற்கு சூட்டுச் சிகிச்சையாக அமையவல்ல ஓரிலக்கியப் போக்கை முன்னெடுப்பது யார்?

தாஸைப் போன்ற மிதப் போக்குடைய செயற்பாட்டாளுமைகள் அதற்குரிய வழிகளை இலகுவாக்கிக் கொடுப்பார்களா?

நிலாந்தன்

யாழ்ப்பாணம்.

23.07.2014

பதிய்புரை

தமிழழையும், தமிழ் இலக்கியத்தையும் வளர்க்கும் பணி

எமது தாய்மொழியாம் தமிழையும் தமிழ் இலக்கியத்தையும் வளர்த்துச் செல்லவேண்டும் என்ற உயர் இலட்சியத்தை நோக்காகக் கொண்டு மகத்தான பணியாற்றிவரும் யாழ் இலக்கியக் குவியம் புதிய (இளைய) படைப்பாளிகளின் படைப்பாற்றலை விருத்தி செய்யும் நோக்கோடு அவர்கள் எழுதுவதற்கான களமாக ‘நாம்’ எனும் கவி இதழ் ஒன்றை வெளியிட்டு வருவதோடு ஈழத்திலிருந்தும் புலம்பெயர் தேசத்திலிருந்தும் வெளியிடப்படும் பல நூல்களின் வெளியீடு களையும் நூல் அறிமுகங்களையும் செய்துவருவதுடன் பல இலக்கியக்கருத்தாடற்களங்களையும் ஏற்பாடு செய்து வருகிறது.

எமது இவ்விலக்கியப் பணியின் தொடர்ச்சியாகவே இலக்கியக் குவியத்தின் தலைவர் வேலணையூர் தாஸ் அவர்களின் ‘மழைக்காலக் குறிப்புக்கள்’ என்ற இக்கவிதைத் தொகுதியும் எம்மால் வெளியீடு செய்யப்படுகிறது.

மிக நீண்ட காலமாக பல இதழ்களிலும், பத்திரிகைகளிலும், இணையங்களிலும் எழுதிவந்த வேலணையூர் தாஸ் தனது முதலாவது கவிதைத் தொகுதியை எமது யாழ் இலக்கியக் குவியத்தினாடாக வெளியீடுவதையிட்டு நாம் பெருமகிழ்ச்சி அடைகிறோம்.

ஜ.வினோத்

செயலாளர்,

யாழ். இலக்கியக் குவியம்,

111/1 கஸ்தூரியார் வீதி,

யாழ்ப்பாணம்.

என்னுரை

உங்களை எழுதினோன்...

என் கவிதைகள் பற்றி...

எனது கவிதைகளை ஒரு தொகுதியாக உங்களிடம் ஒப்ப டெட்டு விட்ட மனநிறைவில் இந்தப் பத்தி எழுதப்படுகிறது.

இயல்பாகவே தமிழ் மீதிருந்த ஆர்வம் கவிதையோடு என்னெப் பிணைத்து விட்டது. மிகச்சிறுவயதிலேயே எனது மாமா அதிபர் பேரம்பலம் ஒரு கவிஞராக இருந்ததும் எனது தந்தையாரின் புராணபடன் வழிப்படுத்தலும் கவிதைத் தேடலில் என்னை ஆழப்படுத்தியது.

எனது முதற்கவிதை எதுவென ஞாபகம் இல்லை. பாடசாலைக் காலத்தில் இருந்தே கவிதைகளை எழுதினேன்.

காவலூர் இலக்கிய வட்டத் தலைவர் ஆ. சபாரட்னம் அவர்களின் நெறிப்படுத்தலில் வேலணையூர் கலை இலக்கிய வட்டத் தலைவராகி இலக்கியச் செயற்பாடுகளில் நெருக்க மானேன்.

வேலணைக் கிராமத்தின் அழகும் அங்கு என்னோடு வாழ்ந்த உறவுகளும் நண்பர்களும் என் கவிதைகளில் இன்னமும் இருக்கிறார்கள்.

இந்த நேரத்தில் கவிஞர் ச.வில்வரட்னம் அவர்களது நட்புக் கிடைத்தது. அவரது ‘அகங்களும் முகங்களும்’ தொகுதியை கையெழுத்துப் பிரதியாக இருந்தபோதே எனக்கு வாசித்துக் காட்டினார்.

மரபுத்தளத்தில் இருந்து என் கவிதைகளை நவீனம் நோக்கி நகர்த்தியவர்களில் இவருமொருவர்.

இக்காலத்தில் எழுதிய ஈழத்தின் பிரபல கவிஞர்கள் சேரன். ஜெயபாலன், நிலாந்தன், அ. இரவி, யேசுராசா, முருகையன்,

புதுவை இரத்தினதுரை, ஓளவை, செல்வி, சிவரமணி போன்றவர்களின் கவிதைகளின் பாதிப்பு என் கவிதைகளில் இருந்தது.

முரசொலி, சஞ்சீவி, திசை போன்ற பத்திரிகைகளில் முன்டு எழுதினேன். போராலும் இடப்பெயர்வுகளாலும் மக்கள் நிறைய இழந்தார்கள். நான் என் கவிதைகள் பலவற்றை இழுந்தேன்.

போருக்குப்பின் ஈழத்தில் காணப்பட்ட தொய்வான இலக்கியப் போக்கும் இளையவர்களை இணைத்து வழிப் படுத்த வேண்டிய தேவையும் இலக்கியக்குவியத்தை அமைக்கத் தூண்டியது. சில நண்பர்கள் உதவியுடன் காலத்தின் நிலைக் கேற்ப முகநூலில், இணையத்தில் இதை ஆரம்பித்தேன். பின் ஒர் இலக்கிய அமைப்பாகி வெளி இலக்கியச் செயற்பாடு களிலும் இலக்கியக் குவியம் செயற்படத் தொடங்கியது. பல இளைஞர்களும் மூத்த எழுத்தாளர்களும் இதனோடு இணைந்து செயற்படுகிறார்கள்.

இக்காலங்களில் இலக்கியக் குவிய முகநூலிலும், உள்ளூர் பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளிலும் வெளியான கவிதைகளே இத் தொகுதியாகிறது.

தமிழ்க் கவிதை தேங்கி நிற்கும் குட்டை அல்ல, அது பெருகி வரும் பேராறு. காலத்துக்குக்காலம் வடிவங்களைப் புதுப்பித்து வருகிறது.

மரபு நவீனம் பின் நவீனத்துவம் என்று மாற்றமடைந்து அதனையும் கடந்து எல்லைகளற்று விரிகிறது. எனவே உடை தலின் ஊடான உருவாக்கம் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது. அதுபோல் என் கவிதையும் ஒர் வடிவ எல்லைக்குள் நின்று விட மறுக்கிறது. எனவே புதியன் எழுதும் அவா அது பற்றி தேடி அலைகிற மனம் இன்னும் இன்னும் பரிசோதனைகளை நிகழ்த்தவே முயல்கிறேன். அதனால்தானோ என்னவோ நான் இளையவர்களையும் வாசிக்கிறேன். மூத்த எழுத்தாளர்கள் போல் இளைய கவிஞர்களும் எனது கவிதை மனத்தை செதுக்குகிறார்கள். எனவே இனிவரும் கவிதைகள் வேறோர்

தளத்தில் உருவாகலாம். என் தமிழின் தேடல் நிறைவேறுவதல்ல.

என் கவிதைகளின் பாடுபொருள் நீங்களே. எனது குடும் பத்தினர், நண்பர்கள், உறவினர்கள், எனைச் சார்ந்தவர்கள் எல்லோரும் என்னோடு அன்பாகவே இருந்தார்கள். இதனால் கோபமும் ஆற்றாமையும் அழுகையும் எனது கவிதைகளில் குறைவு. அதிகளவில் அன்பை எழுதினேன். என்காதல் கவிதைகள் கூட தனியே ஒருத்தியை குறிப்பதல்ல. மாணிக்க வாசகர் இறைவனைக் காதலியாக்கியது போல உங்கள் மீது கொண்ட காதலை எழுதினேன். அதிகாரம் அடக்குமுறை அதற்கெதிரான போர் அது ஏற்படுத்திய பாதிப்புகள் வழியாக எழுந்த கவிதைகள் மட்டும் சற்று மாறுபட்டமெந்தன.

இத்தொகுதி வருவதில் என்னை விட ஆர்வமாயிருந்த நண்பர்களுக்கு நன்றி. இந்நால் முகவுரையை எழுதிய கவிஞரும் நண்பருமான நிலாந்தனுக்கு நன்றி சொல்லுதல் வெறும் சம்பிரதாயமாயிருக்கப்போவதில்லை. என் கவிதைகளை வெளியிட்ட பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள், இணையத்தளங்கள், அழுகாக அச்சிட்ட ஜே. எஸ். கிராபிக்ஸ் அச்சக உரிமையாளர், நண்பனுக்குரிய அக்கறையுடன் வடிவமைத்த எமில் ஆகியோ ருக்கும் வெளியீடு செய்கின்ற இலக்கியக் குவியத்திற்கும் நன்றி. மேலும் முகநால் குறிப்புக்களாக கருத்துச்சொன்ன எழுத்து நண்பர்களுக்கும் மனம் நிறைந்த நன்றிகள்.

யாழிப்பாணத்தில் இது மழைக்காலம். இந்தச் சூழ்நிலையில் ‘மழைக்காலக் குறிப்புக்கள்’ உங்கள் கைகளில் வருகிறது.

அன்புடன்

வேலணையூர் தாஸ்

(கந்தையா சோதிதாசன்)

இல. 37, 2ஆம் குறுக்குத்தெரு, கொழும்புத்துறை,
யாழிப்பாணம்.

29.07.2014

தொலைபேசி: 94 77 62 84 687

மின்னஞ்சல்: drsothithas@gmail.com

வலைப்பதிவு: abirapathivukal.blogspot.com

நஞ்சிகள்

கலைமுகம், ஜீவநதி,
ஞானம், நாம்,
உயிர்மை, காற்றுவெளி,
உதயன், தினக்குரல்,
சடர் ஓளி, யாழ் ஓசை
மற்றும்
யாழ் இலக்கியக் குவியம்,
வார்ப்பு பதிவுகள்,
ராஜகோபாலன், தேவமுகுந்தன்,
கபிலன் சிவபாதம்

பொருளாட்க்கம்

1. என் நிலம்	01
2. கண்ணீர்... பெருநெருப்பு... நெடுஞ்சாபம்...!	03
3. பொம்மைகளின் காலம்...	04
4. கவிதை பற்றிய கவிதை	05
5. காலம் அவளைத் தேடிக்கொண்டிருக்கிறது	06
6. உன் கனவுகள் கொன்றவர் வாழிய நீடி	07
7. கொல்லும் கனவுகள்	08
8. காற்றிறந்த காலம்...	09
9. திசை மாறும் தென்றல்...	10
10. முகமிழுத்தல்	11
11. உனக்கென இருந்தது எதுவுமில்லை	12
12. இந்த ஞேரத்தில்	13
13. அப்பா...	14
14. கடவுளானவர்கள்...	15
15. நிலம் பாடியது	17
16. ஆயுதமொன்றை கையாளுதல்	18
17. வானில் எழுகிறது விசாகப் பெளர்ன்மை	19
18. அம்மாவின் சேலைகள்	20
19. முகமூடி மனிதர்கள்...	22
20. ஹிக்ஸ்க்கு பின் 3060	24
21. வெட்டி இடி இடித்து மின்னல் கிளர்ந்து...	26
22. பிள்ளைக் கனவுகள்...	27
23. சிலுவைப்பாடுகள்...	28
24. நீ அதைப்பற்றி அவர்களுக்கு...	29
25. இனி எப்படி இக்கவிதையை...	30
26. மழை அனுபவங்கள்	31
27. அழகு மனல் வெளிகளிலும் பொழி	33
28. தாய்க்கொரு தாலாட்டு	34
29. நானும் மழையாகிறேன்	36
30. நீயே அதுவாகிறாய்...	37

31. உண்மையை சொல்லுதல்	38
32. வா கனவுகள் பற்றி சொல்கிறேன்	39
33. காதலின் நிறம்	41
34. உன்னைப் பற்றிய கவிதைகள்	43
35. உன் அழகில் தொலையும் நான்	45
36. அவளுக்கு காதல் வந்ததும்...	46
37. அதோ எழுகிறது உன் அழகின் இசை...	48
38. உனக்கு முன் போயிருக்கிறதென் மனசு	49
39. வானம் தெரிகிற வயல்களில்	50
40. விலகி நடந்தது காதல்	51
41. மழை	52
42. மாலை உன் நாணத்தில் சிவக்கிறது	53
43. உன் வரவு எப்போது நிகழும்...	54
44. அவளைத்தின்னும் இரவு	55
45. ஒற்றைமுத்தம்	56
46. முத்தத்தால் உயிர்க்கிறேன்...	57
47. முத்தமென்பது...	58
48. முத்தங்களால் தீ மூட்டுதல்	59
49. அழைப்பொன்றிற்காய் காத்திருக்கும் தருணம்...	60
50. மழைக்காலக் குறிப்புக்கள்	62
51. உன்னை எழுதுதல்	64
இது இவர்களுக்கு...	
52. கூடவே வருகிறது அந்த இரவும் இசையும்	65
53. புதிய யுகமொன்றின் வரவு பற்றி	66
54. இசைவெளிகளில் பரவுகிறது...	67
55. வரலாறு காற்றில் சேமிக்கப்படுகிறது	68
இசைப்பாடல்கள்	
56. தமிழரின் இந்நிலை பாடுக கவியே	69
57. கதை கேட்டு தூங்கு என் கண்மணி	70
58. நிமிர்க யாழகமே	71
59. கடலில் தொழிலொடு போன்றே...	72
இக்கவிதைகள் பற்றி முகநூல் நன்பார்கள்	74

என் நிலம்

அம்மான் ஆண்ட நிலம்
 அவன் அப்பன் சொந்த நிலம்
 சீரனியைக் கைப்பிடிக்க
 சீதனமாய் தந்த நிலம்
 மனியாரன் காணி என்பார்.
 மந்திர தென்றல் வரும்
 கடல் அருகே இருந்த நிலம்
 கண் கொள்ளாக் காடசியது.

கிழுவையை கிண்டி நட்டு
 கிடுகு வேலி செய்து
 தகரப் படலை போட்டு
 பார்த்திருப்பேன் அதன் அழகை
 மனிசியும் நானும்
 மகிழ்ந்திருந்த பூமி அது.

காலப் பிரளயமோ
 கண்பட்டுப் போனதுவோ
 போர் வந்து தான் துரத்த
 பிரிந்தேன் தாய் நிலத்தை

பாலைவெளி கடந்து
 படாத துயர் உழன்று
 உற்ற துணை இழந்து
 உயிர் ஓய்கின்ற வேளை
 ஊர் மீண்டேன்...

ஓடி வந்தேன்
 என் நிலத்தில்
 உருண்டமுது உயிரை விட
 ஜயகோ!
 தென்னை எங்கே!!
 தென்றல் எங்கே!!

சுற்றிவர முடகம்பி
இரும்புத்தூண் அரண்கள்
விளங்கா மொழியினிலே
பெயர்ப்பலகை.

இன்று இது
எனது நிலம் இல்லையென்றார்
சமதர்ம நாட்டினிலே
சட்டம் இதுவென்றார்

தலையை சுற்றுதடி
கண்பார்வை மங்குதடி
என் நிலமே...

கண்ணோர்... பெருநெருப்பு... நெடுஞ்சாபம்...!

“அந்த இடங்களில்
ஒளி தெரிய வாய்ப்பிருக்கிறதா?”

“ம... ம... சூரியனுக்கும் தடை;
நிலவுக்கும் மூடி போட்டாகிவிட்டது.
இருளாகிய நாள் இது!”

“நல்லது...
காற்றின் திசைகளையும் மூடு;
அது சொற்களைக் காவிச்செல்கிறது...”

“திசையெங்கும் நீண்ட பெரும் சுவர்-
முச்சுக்காற்றறையும் வடிகட்ட ஏற்பாடு.”

“ம... வார்த்தையில்லை-
ஒளியில்லை;
உலகு தெரிவதற்கு ஒன்றுமில்லை...
எடு, திராட்சை ரசக் கோப்பைகளை;
ஊற்று... இது அவர்களின் ரத்தம்!”

“இல்லை... அவர்கள் கண்ணீரை மட்டும்
கட்ட முடியவில்லை!”

“ஓ! கண்ணீர்... வெறும் கண்ணீர்;
காலையில் காய்ந்துவிடும்
உப்புத் துகளாகி... காற்றில் கரைந்து!”

“இல்லை! அவர்களின் கண்ணீர்-
வன்மம்,
வெறுப்பின் தீரள்,
பல ஜென்மங்களாய்
நமைத்தொடரும்,
நீண்ட நெடும் சாபம்...!”

பொம்மைகளின் காலம்...

இந்த முறையும்
நாம் ஒரு பொம்மை செய்திருக்கிறோம்.
முன்பு செய்ததை விட
அழகாய் இருக்கிறது என்கிறார்கள்
இதைச் செய்வதற்கு
இம்முறை பல அறிவு ஜீவிகளை
சேர்த்துக் கொண்டோம்.
தேர்ந்தெடுத்த பாரம்பரிய
யுத்திகளை கையாண்டோம்
உள்ளே ஒன்றும் இல்லாப் பொம்மைக்கு
வெளியே கவர்ச்சியான
வர்ணங்கள் பூசினோம்
அதுதான் வடிவாக வந்திருக்கிறது
என்கிறார்கள்
இது நாங்கள் செய்த எல்லாப் பொம்மைகளை
விடவும் மேலானது
தன்னோடு விற்பனைக்கு வந்த
பெரிய பொம்மைகளை எல்லாம்
பின்தள்ளி
முன்னேறியிருக்கிறது என்றால்
பாருங்களேன்.
அழகானது பழமையானது கவர்ச்சியானது
அதே நேரம் சிந்திக்கவும் செய்கிறது
ஆனால் ஒன்று
அருகில் இருப்பவன் சாவி கொடுக்கிற படிதான்
இது ஆடும் இயங்கும்
அதனால் என்ன
எல்லோரும் பாராட்டுகிறார்கள்
இது
பொம்மைகளின் காலம்....

கவிதை பற்றிய கவிதை

அந்தக் கவிதை

என்னுடனே வந்து கொண்டிருந்தது

இரவு முழுவதும்

அது தொடர்ந்தது

கனவிலும் ஒரிரு வார்த்தைகள்

எழுதியதாய் ஞாபகம்

வார்த்தைகள் வாசிக்கமுடியாமல்

உருகிவழிந்தன.

இடைஇடையே

தீப்பற்றி ஏரிந்தன.

துயரத்தின் போர்வையை

போர்த்தியிருந்த கவிதை

இசை வாத்தியங்களுள்

அடங்க மறுத்தது.

முயற்சித்த வீணைகள் தந்தியறுந்தன

இதை முடித்துவிட வேண்டுமென்று நினைக்கிறேன்

முடியவில்லை

அது சரி

இது எங்கே தொடங்கியது

அந்த பேரவைத்தில்

சிதைந்து பறந்த

தன்பிள்ளையின் கையொன்றை

தேடி எடுத்த தாயின்

கண்ணீரில் இருந்தா...

கவிதையை பார்க்க

எனக்கு பயமாகவிருந்தது.

காலம் அவளைத் தேழிக்கொண்டிருக்கிறது

வானம் அழகாயிற்று
நட்சத்திரங்கள் வர்ணமாய் ஒளிர்ந்தன
கூதல் காற்றில் இசைலயம் சேர்ந்தது
அவள் முகத்தின் புன்னகை
நிலவாகி ஒளிர்ந்தது.
மின்மினி பூச்சிகளும்
பாடும் பறவைகளும்
அவளுக்குத் தோழியாகின

காலங்கள் தனக்காக காத்து நிற்பதையும்
கனவுகள் தன்னைப் பிரதி செய்வதையும்
வானம் தன் அழகை பூசிக்கொள்வதையும்
அவளால் உணரமுடிந்தது.
அவள் இதயத்தில் இருந்து
ஏக்காலத்திலும் அழியாத
காதலின் இசை
ஊற்றெடுக்கத் தொடங்கியது

வானமும் நதியும் பறவைகளும்
காடும் அவள் பாடலை மீளவும் பாடின...

அந்த இசையில் மிதந்து கொண்டிருந்த
ஓர் நாளில் அவள் காணாமல் போனாள்

இரவும் வானமும்
தென்றலும் மின்மினிகளும்
அதற்குப் பின்
அமைதியாய் இல்லை

அவளைத் தேடி
அலைந்து கொண்டிருந்தது காலம்.

உன் கனவுகள் கொன்றவர் வாழிய நீடி

காற்றினை உன் விழி அழாவும்
அந்த கடலுக்கும் ஒரு முறை வேர்க்கும்
ஆற்றோணாய் அழுகையாய் விம்மும்
அந்த பயங்கரம் கண்களில் விரியும்

கடும் இருள் விரவிய இரவில்
உன் கனவனை இழுத்தவர் சென்றார்
கதறிய உன் குரல் தேய்ந்து காற்றினில் அழிந்தது
உன் வாழ்க்கையும் கூட...

அலை தொடும் கரையினில் நிற்பாய்
நினைவுகள் கொன்றிட
நிழலெல்லாம் ஏரிவாய்

ஏங்கியே இழைத்தது தேகம்
உன்னை தெருவினில் எறிந்தது காலம்
உன் துயர் அகலுமோ தோழி
உன் கனவுகள் கொன்றவர் வாழிய நீடி.

கொல்லும் கனவுகள்

வானம் வைரமாய்
சொரிகிறது நடசத்திரங்களை.

மேகம் இறங்கி மேயும்
வயற்கரைகளில்
எழுந்து பறக்கிறது செங்கால் நாரை.

கண்களில் கவிதையை சேமிக்கிற பெண்கள்
தேவதைபோல் இறங்கி வருகிறார்கள்.

ஆயிரம் வானவில்லை
ஒன்றாக கட்டிக் கொண்டு வந்து
மலிவாக விற்கிறார்கள்.

இப்படி அழகான கனவுகள்
இருந்தன எமக்கு...
கனவுகளுக்காகவே இரவு வரை
காத்திருந்தன கண்கள்.

இன்று கனவுகளின் காட்சி
மாறிப்போனது.

புதைகுழிகளில் இருந்து பிள்ளைகள்
தலையில்லாமல் எழுந்து வருகிறார்கள்.
கையொன்று அறுந்த
தன்பிள்ளையை ஏந்தி
கதறுகிறாள் ஒரு தாய்

கதறக் கதற அவளை
யாரோ இமுத்துச் செல்கிறார்கள்
அவள் கண்ணீர் நதியாய் நீள்கிறது
பின் நெருப்பாகி
வனமெங்கும் ஏரிகிறது நானும் ஏரிகிறேன்...

காற்றிறந்த காலம்...

காலம் உயிர்ப்பின்றி நகர்கிறது

நெருப்பெரிந்து
நீறாகிக்கிடக்கிறது நிலம்

காற்றிறந்த வெளியில் நீர் வேண்டி அலைகிறது
ஒற்றைக் குருவி...

என்றும் தீராத் தாகமுடன் தவித்து
தன் துணை தேடிப் பாடுகிறது.

குவியும் சாம்பல் மேடுகளில்
இருந்து எழுந்து பறக்கும்

துகள்களில்...

இருக்குமா அதன் துணையின் சிறகு.

திசை மாறும் தென்றல்...

காற்று அவள் முற்றத்தில்
வீசமறுக்கிறது
ஏனோ அங்கு வந்து திரும்பும்போது
காற்று கனமாகிப் போகிறது
முன்பெல்லாம்
அந்த வீட்டின் புன்னகையை மகிழ்ச்சியை
அள்ளி ஆனந்தமாய் சென்ற தென்றல்
இப்போது சோகம் சுமக்கிறது
அழுகையும் கண்ணீரும் அள்ளிக் கணக்கிறது
முற்றம் பெருக்கி
முழுவதுமாய் நீர் தெளித்து
நிற்கும் தலைவன் நிழல் தேடி சலிக்கிறது
அவன் தோள் ஏறி ஊர் பார்க்கும் சிறு பிள்ளை
புன்னகையில் தோய துடிக்கிறது
இருள் மூடும் பொழுதொன்றில்
சென்றவன் தான் இன்னும் திரும்பவில்லை
ஒளியிழந்து இருண்டு கிடக்கிறது இல்லம்
அவன் விழி நீர் வழிந்து கிடக்கிறது வாசல்
தென்றல் அந்த சோகம் சுமக்க அஞ்சி
திசை மாறிச் செல்கிறது...

முகமிழுத்தல்

என் வாழ்வின் வர்ணங்கள் களவுடப்பட்டன.

என் திசைகள் முடப்பட்டது.

புன்னகைகள் மறுதலிக்கப்பட்டன.

அன்பும் பண்பும் விமர்சிக்கப்பட்டது.

என் காதல் விலை பேசப்பட்டது.

ଇଣ୍ଡିଆକ

என் கவிதை தற்கொலை செய்தது.

எல்லாம் நடந்த பின்

இளமை அழியும் நாளொன்றில்

என்னை என் முற்றத்தில்

இருந்தும் பிடுங்கினார்கள்.

அந்நிய தேசத்தில் எறியப்பட்டேன்

முகம் தெரியாத வீதிகளில்

அமைத்துச் சென்றார்கள்

ନାନ୍ଦୁ ଶବ୍ଦରୁକ୍ତିଙ୍କୁ

மின்சார சூட்டில் வைக்கப்பட்டேன்

யாரோ ஒருவனுக்கு விசா பிரச்சினை

ମୁଣ୍ଡିବକ୍ରମ ବନ୍ଦତତ୍ତ୍ଵ.

காலை எழுந்து கண்ணாடி பார்த்தேன்

என் முகம் காணாமல் போயிருந்தது.

உனக்கென திருந்தது எதுவுமில்லை

உனக்கென இருந்தது
எதுவுமில்லை

இறுதியாக இருந்த புன்னகையையும்
தின்றது அந்த இரவு.

நீ நிறைய வர்ணக் கனவுகளை

சேர்த்து வைத்திருந்தாய்

இளம் சிகப்பில் நம்பிக்கையையும்

பச்சையில் எதிர்காலத்தையும்

மஞ்சளில் மகிழ்ச்சியையும்

மெல்லிய நீலத்தில் அன்பையும்

பிரித்துப் பிரித்து

அடுக்கி வைத்திருந்தாய்

எல்லாவற்றையும்

அள்ளிச்சென்றது காலம்

வானத்தை வெறிக்கின்றாய்

தூரத்து நடசத்திரமும்

மங்கிய நிலவும்

துண்டு துண்டாய் மேகங்களும்

எல்லாம் முன்பு போலவே

பாவம் உன்னுடைய கனவுகள் தான்

களவாடப்பட்டுள்ளன

உன் வெப்பமுச்சு

விரவும் வெளிகளில்

மின்னொன்று வானத்திற்கும்

பூமிக்குமிடையே மின்னி மறைகிறது.

இந்த நேரத்தில்

இந்த நேரத்தில்
இறுதி முத்தத்தை பகிர்ந்து
விடை பெறுகிறது ஒரு காதல்

இன்னோரிடத்தில்
கண்களின் வழியே உயிருள் நுழைகிறது

விண்மீன்களின் ஓளியில்
இரவுப் பாடலை ரசிக்கிறது ஓர் உயிரி
சூரிய தகிப்பால்
வியர்வை நதியால் வெப்பம் சூறைக்கும் ஒரு மானிடம்

இந்த நேரம்
அகாலவேளை காரணமின்றி கைதுசெய்யப்படும்
மகனுக்காக கதறுகிறாள் ஒருபெண்

விடுதலைப் பாடலை பாடி
உயிர் விதைக்கிறான் ஒரு போராளி.

சிலர் கனவுகளில் இன்பம் துய்க்கிறார்கள்
பலர் மரணக்கனவுகள் கண்டுவிழித்து
வியர்வையில் விழுகிறார்கள்
ஏதோ ஒரு மூலையில்
இனிய சங்கீதம் ஒலிக்கிறது
இன்னுமோரிடத்தில் பேரழிவு குண்டொன்று
விழுந்து கொண்டிருக்கிறது

இந்த நேரத்தில்
யாரோ சிலர்
இந்தக் கவிதையை படித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அப்பா...

மழைக்கால இரவொன்றில்
என் ஒரு கண்ணத்தில் முத்தமிட்டர்கள்

உங்களை யாரோ அழைத்தார்கள்
மறு கண்ணத்து முத்தத்திற்காய் காத்திருந்தேன்

அதற்குப்பின்
நீங்கள் திரும்பவே இல்லை

அந்த இரவு எல்லோருக்கும்
விடிந்தது.

எனக்கும் அம்மாவிற்கும்
இன்னமும்...

காணாமற்போனோர் தினத்தில் எழுந்த கவிதை

ஏன் வேற்று விடுவது என்று என்று என்று என்று
ஏன் வேற்று விடுவது என்று என்று என்று என்று
ஏன் வேற்று விடுவது என்று என்று என்று என்று

கடவுளானவர்கள்...

இன்று போல்தான்
அன்றும்...
பகல் இருந்தது
வெயில் இருந்தது
காற்று இருந்தது
ஆனால் அவர்களுக்கு மிக அருகாக
மரணம் இருந்தது...

மனிதர்
பதுங்கு குழிகளில்
புதைந்திருந்தார்கள்.
காற்று சாவுச் செய்திகளை
காவித்திரிந்தது.

மனிதம் நெரிந்த மனைவில்
குருதியாறு ஓடத்தொடங்கியது.

மனிதரை மனிதர் தின்னத் தொடங்கிய நாட்களில்
மனிதாபிமானம்
செத்துவிடாமல்
அந்த சில மனிதரிடம் மட்டும்
ஓட்டியிருந்தது.

உயிருக்காகத்தானே ஒடி வந்தார்கள்
இவர்கள் உயிரை வெறுத்து உதவினார்கள்.

இவர்களை ஒத்தவர்கள்
விருதுகளுக்காக விழா நடத்திக் கொண்டிருந்த போது
இவர்கள்
வீழ்ந்தவர்களை தாங்கினார்கள்....

மற்றவர் குருதி படிந்து
சிவந்து கிடந்தன வெள்ளையாடைகள்.
துயரம் பரவிய அந்தப்பாலையில்
கருணை நதியாய் குளிர்ந்தார்கள்

இவர்கள் வார்த்தைகளால் தான்
காற்றினில் கொஞ்சம்
ஸ்ரமிருந்தது.

இவர்கள் அன்புப் பார்வையில் ஓட்டிக்கொண்டு
கடவுள் தன்னிருப்பை காப்பாற்றினார்.

மருத்துவ மனைகளில் வீழ்ந்தன குண்டுகள்
உலகம் பட்டி மன்றத்திற்கு தலைப்புத் தேடியது
இவர்கள் மரங்களின் கீழே மனிதம் காத்தார்கள்.

கருணை, அன்பு, இரக்கம், மனிதாபிமானம்
இவர்களால் தான்
அந்த கொல்களத்திலே கொல்லப்படாமல் இருந்தது.

முள்ளிவாய்க்கால் பேரவலத்தில் உயிரையும் பாராது பணியாற்றிய
மருத்துவப் பணியாளர்களுக்கு.

நிலம் பாழியது

என் வெள்ளை மணல் வெளியில்
பிள்ளைகளாய் திரிந்த பிரிய உறவுகளே
எங்குற்றீர்.

என்னை சோலையாய் செய்த சகோதரரே
இன்று பாலையாய் தகிக்கின்றேன்
எங்குற்றீர்.

தாங்கும் நிலமென்று தஞ்சமடைந்தீர்கள்
வஞ்சகரின் வன்போரில் சிதைந்தீர்கள்
என்னுறவே எங்குற்றீர்
போரின் பொழுதுகளில்

உம் புன்னகையை கொன்றவரை
பிள்ளைகளை கொன்று என்மடியில்
புதைத்தவரை.

அந்த வஞ்சகரை வாய் திறந்து
விழுங்காது வாளாவிருந்தேன் என்றோ
சொல்லாதகள்றீர் சோதரரே

உம்குரலை கேட்காது

உம் பாட்டில் நனையாது
வேர்த்து கிடக்கின்றேன்
பன்பாடு கலைகள் தன்னால்

உயர்ந்த நிலம்

கொலைக்களமாகி பழிசுமந்தேன்
தமிழர் வீழ்ந்த நிலமாகி விழி நனைந்தேன்
பூமித்தாய் நானமுத கண்ணீரும்
என் உறவிழந்த செந்நீரும்
வன்மம் ஊறி நிறைகிறது

ஒர் நாளில் சேர்ந்தெழும்பும்

திசையெல்லாம் குலுங்கி
என் அகன்ற வாய்திறந்து
பகை விழுங்கி பழிதீர்க்கும்
அதுவரைக்கும்
பொறுமைகாத்து கிடக்கும் இப்பூமி.

ஆயுதமொன்றை கையாளுதல்

ஒளியாய் விரவி உணர்விலே தைக்கிறது

உலோபம் களைந்து உச்சிவரை

உறைக்கிறது.

ம... சொற்களால் கடு

வார்த்தையால் வதை

எழுத்துக்களால் ஏறி

நீ இந்த ஆயுதத்தை கையாளத் தெரிந்தவள்

உன்னால் குறிபிச்காது

மனசிலே ஏறியமுடிகிறது

இந்த ஆயுதம் பற்றி

அவர்களும் அறிந்திருந்தார்கள்

அவமானப்படுத்தவும்

பிறர்க்கு துயரத்தை தரவும்

அதைப் பயன்படுத்தினார்கள்

அவை

சாபங்களால் மழுங்கிப்போயின

நிலா என உன்னை கற்பித்தவர்கள்

உன்னிடமிருந்து

கிரகணங்களை எதிர்பார்க்கவில்லை

உன் ஒளியை பிடுங்கி

இருளில் ஏறிந்தவர்கள்

உலகின் ஒளி முழுவதும்

உன் மொழியில் கவிவது கண்டு

குரலிழந்துள்ளார்

மீண்டுமொருமுறை சப்தமிட முயன்றார்கள்

அது தொண்டைக்குள்ளே சிக்கி

அவர்கள் உயிரை வதைக்கிறது.

வானில் எழுகிறது விசாகப் பெளர்ணாயி

ஹம்பினியின் புத்திரரே...

உன் வரலாற்றை சித்திரமாய் எழுதினார்

ஜாதகக் கதைகளாய் படிக்கிறார்

விழியிழந்தோர் முன்னே ஒளியை எழுதுகிறார்

அவர்கள் உன்னை கொண்டாடுகிறார்கள்.

எமது வரலாற்றை இரத்தத்தால் எழுதினோம்

கெளதமரே!

கண்ணீரில் நிரம்பி வழிகிறது

எமது கதை!

எமது கதைகளை யார் கேட்பார்

சித்தார்த்தா....

ஞானம் என்பது இழத்தலா? பெறுதலா?

அம்மாவின் சேலைகள்

அம்மா

உனது நினைவுகளைப்போலவே
உன் சேலை பற்றிய ஞாபகங்களும்
மறக்க முடியாதவை...
உன்னோடான பாசப்பொழுதுகளை
கண்முன் கொண்டு வரும்
இப்போதும் மனதில் ஆடுகிறது.

முன்பெல்லாம் எனக்கு
இரவு படுக்கையிலே
மெத்தையாவது உனது
சேலைகள் தான்
அந்த பருத்தி சேலையின்
குடும் மென்மையும்
தருகின்ற தூக்கம்
ம்... உன்னோடு போயின அந்த நாட்கள்
அதற்குப் பின்
விலையுயர்ந்த மெத்தைகள்
கூடத் தரவில்லை
அந்த பிரியமான தூக்கம்

இன்னுமொரு கத்தரிப்பு சேலை
உன்னிடமிருந்தது
அநேகமாக
கோவில்களுக்கு கட்டுவாய்.
பக்தி சேர்ந்த தெய்வீக அழகை
உனக்கு தந்தது அச்சேலை
உன் சேலை பற்றிய ஞாபகங்களும்

மஞ்சளிலே கறுப்பு பூப்போட்ட
சேலையொன்று வைத்திருந்தாய்
அந்த சேலை உனக்கழகா
உன்னால் சேலை அழகாயிற்றா
நான் என்னியதுண்டு

நான் மழையில் நனெந்து வரும் போது
 ஓடி வந்து சேலைத்தலைப்பால்
 தலைதுவட்டி விடுவாய்
 அந்த சேலையின் வாசம்
 பாசம் சேர்த்து வரும்
 குளிர் அன்பு குடாகி
 மனம் முழுதும் பரவும்
 ஒவ்வொரு மழைக்காலமும்
 அந்த நினைவள்ளி வருகிறது

பச்சையிலே பூப்போட்ட சேலையொன்று
 உனக்கிருந்தது.

தோய்த்து கொடியிலே
 ஆடும் அதன் அழகு
 நான் உனக்கு

சேலை வாங்கி தந்ததாய்

ஞாபகமில்லை

அன்னன் அடிக்கடி

வாங்கித் தருவார்

அது உனக்கு

இரட்டிப்பு சந்தோசம்

தம்பி வாங்கி தந்ததாய்

எல்லோருக்கும் காட்டுவாய்

இப்போதும் புடைவைக்கடைகளுக்கு சென்றால்

உனது சேலைகளை ஒத்த

சேலைகளை கானும்போது

மனம் உன்னை சுற்றி அலைகிறது.

ஆம் சேலைகள் நூலினால்
 மட்டும் ஆக்கப்படுவதில்லை
 அன்பினாலும் நெய்யப்படுகிறது...

முகழுடி மனிதர்கள்...

எல்லோரும் முகழுடியுடன் உலாவரும் போது
நீ மட்டும் எப்படி சொந்த முகத்துடன்.
கொஞ்சம் புன்னகை ஓட்டிக்கொள்
வசீகரமான வார்த்தைகளை அள்ளி வை
அதுவும் அவர்களை பாராட்டுவதாக இருந்தால் நல்லது.

பை நிரம்ப உண்மைகள் இருக்கிறதா?
நீ எந்த உலகத்தில் இருக்கிறாய்?
உண்மைகளை எடுத்து தூர வை
மியுசியத்தில் வைப்பதற்கு தேவைப்படலாம்
பைகள் நிறைய பொய்களை நிரப்பு...

ம் ம்...
நீ இப்பொழுது நடிக்க வேண்டுமே
கஷ்டமாக இருக்கிறதா
ரோசம் மானம் வெட்கம்
இவற்றையெல்லாம் தூர ஏறி
இப்போது அம்மாவோடு அப்பாவோடு
அன்னாவோடு அக்காவோடு
எல்லோருடனும் நடிக்கலாம்
மனதில் ஏரியும் நெருப்பை மறைத்து
சிரித்து சிரித்து நடிக்கலாம்...

வெறுங்கையுடன் போகாதே
எல்லோரும் கத்தியுடன் அலைகிறார்கள்
பயமில்லை என்கிறாயா
ம் ம் இப்போது தான்
உன்னிடம் தந்திரம் சூழ்ச்சி
எல்லாம் வந்து விட்டதே
என்ன இருந்தாலும்

மரியாதை அன்பு பாசம்
என்னாவது என்கிறாயா
அடபோ... அது ஒரு மூலையில் கிடக்கட்டும்
நீ வாழ வேண்டாமா??...

கவனம் அடிக்கிற மழையில்
உன் ஒப்பனெகள் கலைந்து விடவும் வாய்ப்புண்டு.

ஹிக்ஸ்க்ரு ரின் 3060

செயற்கை சூரியன் 01 ஆகிவிட்டது
ஒ.வி.திரையில் விளம்பரம் போகிறது
யாரோ கடவுளை காட்டுவதாக
பீற்றர் திடலுக்கு அழைக்கிறார்கள்.

நோவா தனது தந்தையின்
நினைவுநாளில்
உயிரூட்டப்பட்ட படத்துடன்
பேசிக்கொண்டிருக்கிறாள்
எப்படியிருக்கிறீர்கள்?
நான் அப்படித்தானே இருப்பேன்
நீ தான் மெலிந்துள்ளாய்
உனக்கு வயதானது தெரிகிறது
ஏன்? ஜீன் களை புதுப்பிக்கவில்லை.
சாப்பிடமீர்களா?
என்ன? அவர் சிரித்தார்
ஏதோ கேட்கக்கூடாத கேள்வியை கேட்டது போல
நாக்கை கடித்தாள் நோவா.

இரண்டாவது பிள்ளை
பெற்றுக் கொள்வதற்காக
அனுமதிகோரி விண்ணப்பித்திருந்தேன்
d.mail பார்க்கிறேன்
எனது சொத்துக்கணக்கு
போதவில்லையாம்
இன்னும் சிலவருடம்
காத்திருக்க சொல்கிறார்கள்.

நான் நோவாவை ஆசையுடன் பார்க்கிறேன்
அவள் யம்பியூட்டரில் yamputer
கவிதைசெய்து கொண்டிருந்தாள்.

ஒரு software ல் அகராதியில் உள்ள சில
சொற்களை up load செய்கிறாள்
அது கவிதையாக download ஆகிறது

அவள் மகிழ்ச்சியில்
ஒரு பட்டினை அழுத்தி
தன்சட்டையின் நிறத்தை மாற்றுகிறாள்

ஸ் என்றொரு சப்தம் வருகிறது
வெளியே எடு பார்க்கிறேன்
இரு வேற்றுக் கிரகவாசிகள் மிதந்தபடி போகிறார்கள்.

வெட்டி நீழாமீத்து மின்னல் கிளர்ந்து மழை சோவென்று பெய்யாதோ...

ககனவெளி எங்கும் நெருப்பாய்
கனன்று எரிகிறது கோடை...
பூமி வறண்டு புழுதி போர்த்து கிடக்கிறது
மரங்கள் வாடி மலர்கள் கருகி
மண்ணின் அழகை பறிக்கிறது கானல்

கொட்டி வேர்க்கின்ற வெம்மை கழுவி
உடல் ஓட்டிப்போர்க்கின்ற சுதிர்கொண்டு வர மாட்டாதோ

வெட்டி இடிஇடித்து மின்னல் கிளர்ந்து
மழை சோவென்று பெய்யாதோ...

பாலம் மேவுகின்ற பழைய மழையிதுவென்று
காலம் ஒரு கவிதை எழுதிப் போகாதோ

காற்றே ஈரம் போர்த்தி வீசு
மேகங்கள் இறங்கி இந்த வெம்மையை மேயட்டும்
கடலின் நீரள்ளி கன மழையாய் பொழியட்டும்
கட்டுடைத்து பாயட்டும் வெள்ளம்

தமிழின் அழைப்பிதனை தவிர்த்திடுமா
தனி வானம்
வள்ளலாய் அள்ளி வழங்காதா என்ன?

பிள்ளைக் கனவுகள்...

காலைப்பனியிறங்கி
படிகிறது முகத்தில்
மகரந்தம் தேடும் வண்டுகளோடு பறக்கிறேன்

முற்றத்து மல்லிகையோடு
புன்னகைக்கிறேன்
இலைகளை தழுவும் கைகளில் ஈரம்...

வண்ணத்துப் பூச்சியின் வடிவில்
கரைகிற மனதை...
சண்டியிமுக்கிறது சுடரும் சூரியன்

கண்களை விரித்து
காற்றினை இழுத்து
கிழுக்கின் வெளிகளில் மிதக்கிறேன்

அணிலோடு விளையாட
இந்த அதிகாலைப் பொழுதில்
தோழிகளோடு புறப்படுகிறேன்.

“சர்மி எழும்புங்கோ ரியூசனுக்குப் போக வேணும்”

அம்மாவின் குரல்
என்காலைக் கனவை கலைக்கிறது

விழிகளை விரிக்கிறேன்

என்னைச்சுற்றி
என்சட்டமும், ஷன்ஸ் குற்றிகளும்
வினாவிடைத் தொகுப்புக்களும்.
நிறைந்து கிடக்கிறது.
எதிரே தெரியும் வைற் போட்டை
அழிக்கிறாள் அம்மா...
என் காலைக்கனவுபோல் அழிகிறது
நேற்றைய வீட்டுக்கணக்கு.

சிலுவைப்பாடுகள்...

என்னென சார்ந்தவர்களே
என்னென்காட்டிக் கொடுத்தனர்.

தீர் விசாரியாமல் நவீன பிலாத்துக்களால்
தீர்ப்பிடப்பட்டேன்

கண்டேன் என்பதால் கண்களை தோண்டினர்
கேட்டேன் என்பதால் செவிகளை அறுத்தனர்
பேசினேன் என்று குரல்வழி இறுக்கினர்.

செய்யாத குற்றங்களை சிலுவையாய் சுமத்தினர்
உலக நீதிமான்களோ
என் நீதியின் குரலை கேட்காதிருந்தனர்

மரணம் நோக்கிய நரகத்தின் வழிகளில்
என் பாடுகள்...
என் அன்பான கடவுளோ
நீர் இவர்களை மன்னியாதேயும்

இவர்கள் எல்லாம்
அறிந்தே செய்கிறார்கள்...

நீ அதைப்பற்றி அவர்களுக்கு சொல்லியிருக்கக் கூடாது...

நீ அதைப்பற்றி அவர்களுக்கு
சொல்லியிருக்கக் கூடாது!
எதைப்பற்றி?

அதை எப்படி உன்னிடம் நான் சொல்லுவது!
வானம் உடைந்து விழுந்த அந்த நாட்கள் பற்றியா?
இல்லை.

நினைவுகளை அடைத்து வைத்திருந்த
சாடியை நீ உடைத்துவிட்டாய் என்பதையா?
ம் ம் இல்லை.

அப்படியானால் பொன்னென்றியும் மாலையில்
வானில் திரிந்த புறாக்கள் எல்லாம்
உன் வயலில் விழுந்தது பற்றியா?
இல்லை அதெல்லாம் இல்லை.
ம் ம் புரிகிறது
அப்படியானால்...
அது அந்த விடயம் தான்.

நாலைகாலை கண்ணிடும் நானு
நடவிஸ்தரங்களைக் கூடுப
தூரிசூலை, கருவை பூ-விசைப

அதைப்பற்றி விடும் நாலைகாலை
வானம் உடைந்து விழுந்த அந்த நாட்கள் பற்றியா?
இல்லை.

நினைவுகளை அடைத்து வைத்திருந்த
சாடியை நீ உடைத்துவிட்டாய் என்பதையா?

ம் ம் இல்லை.

அப்படியானால் பொன்னென்றியும் மாலையில்
வானில் திரிந்த புறாக்கள் எல்லாம்
உன் வயலில் விழுந்தது பற்றியா?
இல்லை அதெல்லாம் இல்லை.

ம் ம் புரிகிறது
அப்படியானால்...
அது அந்த விடயம் தான்.

நீணி எப்படி தீக்கவிதையை சந்தையில் விற்கலாம்

நான் வாழ்வின் வசீகரங்களை
 பாடிக் கொண்டிருக்கிறேன்
 பனிமலர் சாரல் அடிக்கிறது
 வானவில் வர்ணம் சேர்க்கிறது
 நிலவு பொழிகிறது
 காதல் எண்ணம் மூழ்கிறது
 கண்ணுள்ளே ஆயிரம் மின்னல்
 அதுவென்ன
 வானத்து ரம்பையும் ஊர்வசியும்
 இறங்கி வருகிறார்கள்
 இனி என்ன
 இவர்களை வர்ணிக்க
 வார்த்தை சேர்க்க வேண்டும்
 தனங்களை உவமிக்க
 பழைய தமிழ் பாடல்களை
 அலச வேண்டும்
 நான் வசீகரங்களை
 பாடிக்கொண்டிருக்கிறேன்... ஆம்
 கற்பனை நன்றாய் வருகிறது
 இந்தக் கவிதையை சந்தையில்
 நல்ல விலைக்கு விற்கலாம்
 சீ என்ன இது
 எங்கோ பினம் ஏரியும் நாற்றம்
 காற்று சுமந்து வருகிறது
 தூரத்தில் அழுகுரலொன்று
 ஈன்ஸ்வரத்தில் காதைப்பிளக்கிறது
 இப்போது இது
 அடிக்கடி நிகழ்ந்து விடுகிறது
 எனது கவிதைக்குள் இரத்த நெடி கலந்து விடுகிறது.
 இனி எப்படி
 இக்கவிதையை சந்தையில் விற்கலாம்.

மழை அனுபவங்கள்

மழை அனுபவங்கள்
எல்லோருக்கும் இருக்கும்

கோடை வெம்மை குறைந்து
குளிர்முடி துமிக்கும் போது
புழுதி வாசம் கிளம்பும்
இதை நூகர்ந்திருக்கிறாய் அல்லவா.

குடையில்லாமல் சிறுதுமியில் நனைந்து
வீட்டுக்குள் ஓடிவந்து
மழை அதிகரிக்க அதிகரிக்க
மகிழ்ச்சியும் அதிகரித்திருக்கிறதல்லவா

திடீரென கொட்டிய
மழை நாளில்
உன் விருப்பத்துக்குரியவள்
ஒடி வந்து
அவசரமாய் தலைதுவட்டும் போது
வெளியே மழை நின்று விட்டிருக்கும்
உன்னுள்ளே மழை பெய்ய ஆரம்பிக்கும்

நனைந்து மரங்கள் ஆடும் அழகில்
மனதை தொலைத்து
குளிரை பகிர மனதுக்கு விருப்பமானவளை
மனதுள் அழைத்திருக்கிற அனுபவம்
வாய்த்திருக்கிறதல்லவா

கடு தேந்ருடன்
குளிர் மழை அழகை
ஜன்னல் வழியே ரசித்தபடி
ஒரு கவிதை எழுதும் அனுபவம்
அலாதியானதல்லவா

இரவு தூக்கத்தில்
 தொடரும் மழையில் போர்வை இறுக்கி
 அதன் ஓவென்ற ஓசைலயத்தில்
 மனமொன்றி
 வருகின்ற தூக்கமும் சுகமும்
 மிகப் பிரியமானதல்லவா

இதை விட
 இப்படியும் ஓர் அனுபவம் இருக்கிறது தெரியுமா
 நடு நிசி நேரம்
 வெளியே வெல்லவிழும்
 உயிர் நடுங்கும்
 மழை கொட்ட ஆரம்பிக்கும்
 பங்கருக்குள் வெள்ளம்
 குளிர் உயிர் கொல்லும்
 உருண்டையாய் நீளமான
 ஜந்து ஒன்று காலில் சுற்றி
 மேலே நகரும்.

அழகு மணல் வெளிகளிலும் பொழி

காற்றிறங்கி கடுமின்னல் சேர்த்து
பொழிகின்ற கார்த்திகையின் கடைசிக் கன
மழையே
அலையடிக்க கரையேறி
நண்டுரும் எனதூரின் அழகு மணல்
வெளிகளிலும் பொழி
ஒங்கி நெடிதுயர்ந்து நிமிரும்
நீண்ட பனை வெளிமீது நனை.
இருள் சேர்ந்த ஒரு நாளில்
ஒங்கியடித்த போர் காற்றில்
பொலிவிழிந்து போனதென் கிராமம்.
நீண்ட தலைமுறையாய் வாழ்ந்தோர்
இடம் பெயர் தனித்து தவித்ததெம் பூமி.
உறவுகளை தேடி சலித்துக் களைத்த
மன் களை தீர்
காற்றோடு சேர்ந்து கன மழையாய் ஊற்று.
அந்நியன் கால் படிந்த தடங்கள்
அழித்து
ஒழுங்கையெல்லாம் ஒடையாய் ஒடு
மார்கழி பாடல் பாடி தலமுழுகும்
குளங்களிலே
குளிர் நீராய் சேர்.
சங்கோலம் செய்யும் வயல்வெளிகள்
எம் கோவில் சூரன் போர் செய்யும் திடல்.
மணியாரன் வெளி எல்லாம் வெள்ளமாய்
நிறை
மழையே தெம்மாங்குப் பாடல் தெவிட்டாத
இன் கலைகள்
திருவிழூ கொண்டாட்டம்.

எல்லாம் கண்டு நிமிரும்
எம் தேசம்
அதுவரைக்கும் பூண்ட சாபம் போக
கழுவி
புதுமழையாய் பொழி.

தாய்க்கொரு தாலாட்டு

முன்பொருநாள் உயிர்த்துகளாய் இருந்தேனை
சின்னக் கருவறையில் சிறையிட்டு
என்னை ஆளாக்கி உலவ விட்டாய்
தேந்தமிழே தேவாரப் பண்ணிசையே
உன்னை நினைத்து உயிர் உருகும் பாடலிது
தாய்க்கொரு தாலாட்டு

மெல்ல வருமோசை மென்மொழியாய்
செல்ல நடைபயின்ற சிறு பருவம் முதற்கொண்டு
வல்லமையாய் ஓர் வார்த்தை உன் வாயில் கேட்டதில்லை
அன்பில் எனைக் குழைத்து ஆளாக்கி விட்டவளே
என்ன நினைத்தாயோ ஏன் அகன்றாய் கற்பகமே
கண்மணியே கேட்கிறதா காற்றில் கரையும்
உன் மகனின் இப்பாடல்

கல்வியிலே நானுயர கண்கலங்கி மனம் நெகிழ்வாய்
வல்லவனாய் மாற்றார்கள் போற்றும் பொழுதெல்லாம்
சின்னவயதில் நீ சொன்ன தமிழ் நெஞ்சில் நிறைகிறது
உன்நலனைப் பாராமல்
என்நலமே மேல் என்றாய்
என்நோய்தீர மருந்து நீயருந்தித் தாயானாய்

வான் அளவா பெரிதென்றார்
வையகத்தில் நின் அன்பே பெரிதென்பேன்
உறவு பல கண்டேன்
உற்றார் சுகம் கண்டேன்
பாசமென்று வாழ்க்கையினில்
பலபேரை நான் கண்டேன்
ஆனாலும் நேசமென்றால் நீயம்மா
நெஞ்சமெல்லாம் தாயம்மா

வானுறங்கும் மண்ணுறங்கும்
மரந்தன்னில் புள்ளுறங்கும்
இரவுப்பொழுதுகளில் எனக்காக விழித்தவளே
விழிமுடித் தூங்குகிறாய் என்பாடல் கேட்காதா
வான்நிதிரையும் அன்புடையாய்
என் தாலாட்டில் கண்ணயர்வாய்.

உலகத் தமிழ் இலக்கிய மாநாட்டு மலர் - 2012

நானும் மழையாகிறேன்

கரியமுகில்கள் உருகி மண்மேல்
சூடித்துமித்து பொழிகிறாய்

இளைய மின்னல் இணையாய் சேர்த்து
இனிமை ஊற்றி நிறைகிறாய்

அழுத வானம் பொழியும் இசையில்
உயிரும் ஊறி நனைகிறேன்

விரியும் வானம் எங்கும்
நீரின் ஆடசி கரைகிறேன்

தரையின் இதழில் தூறல் எழுதும்
இனிய கவிதை நீயடி

கரையும் மண்ணும் நனையும் மரமும்
காற்றும் நானே ஆகிறேன்

உன்னில் நனைந்து உன்னோடினைந்து
நானும் மழையாய் பொழிகிறேன்...

நீயே அதுவாகிறாய்...

முச்சை நிறுத்தி
 கண்களில் குரியனை பொருத்தி
 காதுகளில் ஓம்காரம் நிறைத்து
 புறத் தொடுகைகள் மரத்து
 மனதை இழுத்து வெளியே எறிகிறேன்
 மூலாதார கனலை அறிகிறேன்
 உலக சிந்தனை அறுகிறது
 வர்ன வளையங்களாய்
 ஒளி வட்டங்கள் உயிர்ப்பெறுகிறது
 மனம் பெருவெளிகளில் மிதக்கிறது
 நான் அறியாத உலகங்கள் என்னுள் விரிகிறது
 என்னை நானே பார்க்கிறேன்
 இன்னும் இன்னும் மனம்
 மேலே எழுகிறது
 கண்கள்
 இதுவரை பார்த்திராத ஒளி
 நான் கரைகிற ஒளி
 அந்த ஒளியின் வழியிலே
 செல்கிறேன்
 நெருங்குகிறேன்
 ஓ அது அது உன் புன்னகை
 என் இதயம் நிறைந்த உன் புன்னகை
 ஓ இதைத்தான் பிரம்மம் என்கிறார்களா?

உண்மையை சொல்லுதல்

உண்மையை சொல்லுதல்

நீங்கள் நினைப்பதுபோல அவ்வளவு இலகுவானதல்ல

விருப்பத்துக்குரிய ஒருவர்

அழகற்ற ஆடை அணிந்திருக்கும் போது

உம்மீது பிரியமான ஒருவர்

ருசியற்ற உணவை உண்ணத்தரும் போது

கணவனுக்கு அருகமர்ந்திருக்கும்

அழகான பெண் மீது காதல் வரும்போது

அரசியல் கூட்டமொன்றில் பேசக்கிடைக்கின்றபோது

அடக்குமுறை அரசின் அடாவடித்தனம் பற்றி

விசாரிக்கப்படும் போது

உண்மையை சொல்வதென்பது

அவ்வளவு இலகுவானதல்ல

அது மட்டுமல்ல

இது போன்ற கவிதையொன்றை காட்டி

கவிதை நன்றாயிருக்கிறதல்லவா

என கேட்கின்ற போது

உண்மையை சொல்வதென்பது

இலகுவாயிருக்கப்போவதில்லை...

வா கனவுகள் பற்றி சொல்கிறேன்

அப்பா

ஸ்ப்ளா என்னம்மா?

என் அன்பு மகளே

அன்பென்றால் என்ன அப்பா?

அன்பு உன் உயிரோடு என் உயிரை

இனைத்து வைத்திருக்கிறது

என் பார்வையில் என் பேச்சில்

என் தொடுகையில் எல்லாம்

நிறைந்திருக்கிறது.

உனக்கென எல்லாம் தர

சித்தமாயிருக்கிறது.

உன்னை சுற்றி என்னை

கட்டிப்போட்டிருக்கிறது.

என் அழகு குட்டி.

அழகென்றால் என்னப்பா?

அது நீதான் ஸ்ப்ளா.

உன் விழிப்பார்வை

உன் கண்ணங்கள்.

உன் சிரிப்பு இதுதான் அழகு

அப்பா நான் மட்டுமா அழகு?

வானம் அழகு மலர்கள் அழகு

இசையழகு நிலவழகு

ஆனாலும் மகளே

எனக்கு நீதான் அழகு

இது கவிதையா அப்பா?

இல்லை நீ பேசுவதுதான் கவிதை

உன் செல்லப்பார்வைகள் தான் கவிதை

நீங்கள் பாடுவீர்களா?

பாடுவேன் - உன் அழகு பற்றி

உன் செல்ல மொழிகள் பற்றி

என்னைச் சுற்றியிருக்கும் உன் பாசம்

உன்னைப் போற்றியிருக்கும் என் அன்பு

பற்றிப் பாடுவேன்

எனக்கொரு முத்தம் தருவீர்களா அப்பா

உனக்கில்லாததா -

உங்கள் முத்தம் ஏன் குடாக இருக்கிறது

ஓ அதுவா-

உன் கண்ணத்தை தொடுகிற கலவரத்தில்

காற்றில் மோதுகிறது

பிரியத்தையும் அன்பையும் கனவுகளையும்

சமந்து குடாகியிருக்கிறது

ம் அம்மா எங்கே அப்பா

ம் ம்

ம் வா நடசத்திரங்களுடன் பேசுவோம்

உனக்கு கனவுகள் பற்றி சொல்லித்தருகிறேன்.

காதுவின் நிறம்

அன்பே

உன் நீல விழிகளில்
வீழ்ந்து கிடக்கிறேன்
அந்த கடல் போல் வானம்போல்
நீண்ட வெளியது
அலுக்காத பயணம்
அதன் குளிர் நிறமே
காதுவின் நிறமா

அன்பே அந்தி நேரத்து சிகப்பினை விட
நாணத்தில் என் முகம்
சிவந்த தென்றாய்
பச்சையின் குளுமையை
போர்த்திய வரிகள்

உன் வெள்ளை உள்ளத்தில்
விழுந்தேன்

உன் மெல்லிய புன்னகையில்
ஒட்டியிருக்கிறது காதல்

மனமெங்கும் பரவும்
மகிழ்ச்சி
அது மஞ்சள் நிறமா

இளம் மாலைச் சந்திரன்
பரவிய ஓளியாய்
விரவும் இதுவே
காதுவின் நிறமா

அந்த பரவசத்தில்
என் இதயத்தில் எழுந்த பாடல்

வானம் மலை நதியலை தாண்டி
உன் இதய வாசலில் வந்து
நிற்கிறது

உன்னைக் காணவில்லை
நீ ஏன் பிரிந்திருக்கிறாய்
தென்றலை அனலென
உணர்கிறேன்
உணவினை விசமென
வெறுக்கிறேன்
செம் மஞ்சள் ஆனது தேகம்
செவ்விய மஞ்சள்
பிரிவின் நிறமா

என் நினைவுகள் மட்டுமே
கண்களில் பச்சையாய் விரியும்
உயிரினை கவ்வும்

உன் காதலின் நடனம்
பச்சையே பாசத்தின் நிறமா

மேகம் தூவும் மழைப்பொழுதிலும்
தாகம் நிறைந்து தவிக்கும் மனது

மோகம் கொல்லும்
இரவின் கறுப்பாய்
நகர்கிறது வாழ்க்கை

நெஞ்ருப்பாய் ஏரியும்
நினைவுகள் நிறைந்த
காதலென்பது
தீயின் நிறமா

அன்பே சொல்
காதலின் நிறமென்ன

முறை சீலிகளை

பிள்ளை

கிளைகிளை கட்டி வாடு

உடுகில்லை காத்தி வாடு

உன்னைப் பற்றிய கவிதைகள்

எங்காவது ஒளித்து வைக்கவேண்டும்
உன்னைப்பற்றிய கவிதைகளை.

உன்னைப்பற்றிய கவிதைகளை எங்கு ஒளித்து வைத்தாலும்
காணாமல் போய் விடுகிறது.

மேற்கு வானத்தின் கடை கோடியில்
சொருகி வைத்திருந்தேன்
காற்று எடுத்து சென்று விட்டது
அந்த அழகிய சொற்கள்
காலையின் மலர்களிலும் பனித்துளி முகங்களிலும்
படிந்திருந்தது.
வன்னைத்து பூச்சிகளும் சூரியனும்
அதை வாசித்துக் கொண்டிருந்தது.
ஒளிர்ந்து கொண்டிருந்த வானவில்லிலும்
கவிதையின் இறுதிப்பகுதியிருந்தது.

எங்கு வைக்கலாம்
இசையில் இனைத்து வைத்தேன்
அது சிறு முளைத்து பறக்கிறது
என்னற்ற வயலின் நரம்புகளாகி
அதிர்ந்த காதல் மொழி
காற்றில் பரவி உலகின் அழகான இடங்களில்
தங்கி விடுகிறது.
நதிகளில் கரைந்த சொற்களை மீன்களும் பாடுவதாக
சொல்கிறார்கள்.

இறுதியாக உனது பாடல்களை
கனவுகளில் சேமித்தேன்
இதை கனவும் களவாடி சென்றிருக்கிறது
அதிகாலை தூக்கத்தில் இருந்தவர்களுக்கு
அன்பளிப்பாக கொடுத்திருக்கிறது.

தேவ அமிர்தத்தை உண்டவர்களாய்
அதைக் கண்டவர்கள் மாறிப்போனார்கள்.

சூடுகளில் ஒளித்தேன்
பறவைகளின் பாடலாயிற்று
நிலத்தில் மறைத்தேன் சோலையாயிற்று
நிலவில் ஒளிக்கலாம்
மேகங்கள் விடப்போவதில்லை.

இப்பொழுது
உன்னைப்பற்றிய கவிதைகளை
நெருப்பில் ஒளித்தேன்
இளைஞர்கள் நெருப்பில் இறங்க ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள்.

உன் அழகில் தொலையும் நூன்

அழகான கனவுகளை கண்களில் அள்ளி வருகிறாய்
நிலா பொழியும் வேளையொன்றில்
புன்னகை பேரொளியாய் நிறைகிறாய்

மழைக்கால குளிர்போல் மனதோடு ஒட்டிக்கொள்ளும்
உன்பிரியங்களை
பனிக்கால போர்வையாய் என்னையே சுற்றிக்கொள்ளும்
நேசங்களை
எனக்கெனவே செய்கிறாய்

அன்பே நீபோன பின்னும் என்னை சுற்றும்
உன் ஞாபகங்கள்
அதில் சிக்கிக்கொள்கிறேன்

உன் அடுத்த வரவுக்காய் காத்திருப்பதை
காற்று உனக்கு வந்து சொல்லும்போது
உன் அழகில் தொலைந்து போயிருப்பேன்.

அவனுக்கு காதல் வந்ததும்...

அவனுக்கு காதல் வந்ததும்
 கண்களில் கணவுகள் ஓடுவது தெரிந்தது
 எப்போதும்
 முகம் புன்னைக பூசிக்கிடந்தது
 இப்போதெல்லாம்
 கண்களை கீழிறக்கி
 பார்க்கிறபோது பூமி சொர்க்கமாய் தெரிந்தது.

அவனுக்கு காதல் வந்ததும்
 எப்போதும் கேட்கிற
 எஸ் பி யின் பாடல்
 தனக்காக பாடப்படுவதாய் உணர்கிறாள்.

மெல்ல நகரும் மணித்துளிகள்
 நில்லாதோடுவதையும்
 வானம் சிவக்கிற மாலைப்பொழுதின்
 அழகு கூடியிருப்பதையும் காண்கிறாள்

இப்போதெல்லாம்
 சூடான தேந்ரை கொஞ்சம் கொஞ்சமாக
 குடிக்க தொடங்கியிருக்கிறாள்
 அதன் ஆவிப்புகையுடன்
 தன் நினைவுகள் அலைவதை
 கண்டு வியக்கிறாள் -
 வானத்தில் மிதப்பது போலவும்
 யாருமில்லாத தீவில்
 அவனோடு இருப்பது போலவும்
 கற்பனை செய்கிறாள்.

அவளுக்கு காதல் வந்ததும்
பூக்களோடும் பறவைகளோடும்
பேசத் தொடங்கியிருக்கிறாள்
இனிய காதல் பாடல்களை
பாடிப் பார்க்கிறாள்.
யாரும் இல்லாத நேரங்களில்
ஆடவும் செய்கிறாள்

அவளுக்கு காதல் வந்ததும்
புதிதாக இன்னொன்றும் நடந்திருக்கிறது
அவள்
இந்தக் கவிதையை எழுதிக்கொண்டிருக்கிறாள்.

அதோ எழுகிறது உன் அழகின் இசை...

அன்பே

தனித்திருக்கிறாய்

நிலவின் இரவில்

நினைவுகள் தகிக்கிறதா

எப்படியிருக்கிறாய்

காதலை ஏறிகிற விழிகளில்

கண்ணீர் திரையிடுமா

காற்றில் இசையை ஏற்றும் உன் குரல்

ஏன் நலிந்திருக்கிறது

காதலின் துயர் நோய் செய்ததா

இனியவளே

உலகின் வசந்தகால பாடல் நீ

வண்ணக் கணவுகளின் ஊஞ்சல் உன் கண்கள்

அன்பினை உயிரில் எழுதுகிற

ஆளுமை நீ.

காலம் நம்மிடையே பிரிவை

எழுதியிருக்கிறது

காத்திரு - அதுவரை

காற்றில் முத்தங்களை தூவுகிறேன்

தென்றலை கண்ணத்தில் பூசிக்கொள்

நடசத்திரங்களில் கவிதை ஒட்டியிருக்கிறேன்

கண்களால் பதிவிறக்கு

நிலவின் துளிப்புன்னகையில்

ஒளிரட்டும் உன் முகம்.

அதோ எழுகிறது உன் அழகின் இசை.

உனக்கு முன் போயிருக்கிறதென் மனசு

கொண்டல் காற்று கொண்டு வரும்
குளிர் போல்
என் கனவுகள் சந்தோசங்கள் கவிதைகள்
எல்லாவற்றையும்
அள்ளி வருகிறாய்

ஒளியாய் இறங்கி
உன் முகதுழைக
அள்ள நினைக்கிறது நிலவு

கண்ணக்கூந்தல் அலைகிறது
கலவரப்படுகிறது காற்று

விழி வலையில் தானே
ஏறியிருக்கிறதென் உயிர்

காதல் நிறைந்து
கண்களில் பார்வையாய் வழிகிறது
மெல்லினங்களை ஏற்றி வருகிறது வார்த்தை
எல்லாம் ஆகி உன்னுள் என்னை நிறைக்கிறாய்

கனவுகள் உன்னிடம் வர்ணம் கேட்டு வந்தபோது
மீண்டும் புறப்படுகிறாய்

உனக்கு முன் போயிருக்கிறதென் மனசு.

வானம் தெரிகிற வயல்களில்

வானம் தெரிகிற வயல்களில்
பூத்திருக்கிறது செவ்வந்தி.

செங்கால் நாரைகள் தவமிருக்கும்
செம்மஞ்சள் மாலையில்
வானம் பாடியின் பாடலை
கண்களால் மொழிபெயர்க்கிறாய்...

அழகிய கவிதையொன்று
உன் விழிகளில் இருந்து புறப்பட்டு
பிரபஞ்சமெங்கும் மகிழ்வினை போர்த்துகிறது.

உன் காதல் கரைந்த கனவுகளை
வரும் இரவினில் தேடுவேன் நான்.

விலகி நடந்தது காதல்

உன் நினைவுகள் உருகி
கண்களின் வழியே வடிந்து கிடந்தது கண்ணீர்.
கண்ணீர் துடைத்திட விரையும்
உன் விரல் தேடி காற்றில் அலைந்தது மனது
கனவுகள் மட்டும் மனதினில் நிறைத்து
விலகி நடந்தது காதல்
துயரினில் தோயும் பெண்ணிலை கண்டு
தூர இருந்தது நிலவு.

மழை

இங்கு மழை
துளிகளில் நனைந்திருக்கும்
எனது கவிதை
துடைத்து விட்டுப் படி

உன் நினைவுகள் மட்டும்
அழியாதிருக்கும்
வரிகளில் விழுகிற
உன் விழிகளில்
ஏக்கம் துளிர்க்கிறது...

எனக்குத்தெரியும்
அருகிருக்கும்
பிள்ளைக்கு முத்தமிடுகிறாய்
என்னை நினைத்து...

இப்போதும் தூறும்
தூறல் மழையில்
நனைகிறோம்
நீயும் நானும்...

மாஸல உன் நாணத்தில் சிவக்கிறது

உன் சூந்தல் கலைக்கிற காற்று
கர்வப்படுகிறது.

முக அழகை பூசிப்பார்க்கிறது நிலவு.
விழிகளை விருந்துக்கு அழைக்கிற நட்சத்திரங்கள்
மின்னுவதை மறக்கிறது.

மாஸல உன் நாணத்தில் சிவக்கிறது

நீ நடந்து வருகிறாய்...

பூமியை நனைக்கும் பனித்துளிக்கும் வியர்க்கிறது.
உன் கண்களில்

மிதக்கிற காதலை ஏந்தி கொள்கிற தென்றல்
அதை பூக்களின் மீது இறக்கி வைக்கிறது
புதிய கவிதை எழுதுகிறது இயற்கை

புன்னகை செய்கிறாய்
நான் காணாமல் போகிறேன்...

உன் வரவு எப்போது நிகழும்...

மேகம் முறிந்து மின்னும்
மழைக்காலப் பொழுதோன்றில்
உன்னை தேடும் என்மனச்...
உன் ஈரக் கூந்தல் வாசனையை
கண்களின் ஓரத்தில்
கசிகிற காதலை
அது காற்றில் ஏறிகிற
கவிதைகளை
புன்னைக் போர்த்துகின்ற
புரிதலை...
உன் தொடுதலில்
கரைகிற மனதை
உன்னுள் அழிகிற நாளை...
இன்னும் இன்னும்
எப்படிச் சொல்ல
ம் ம்...
கனவில் வர்ணங்களை
கொட்டிப்போகிற...
பகல் மழையாய்
மனதை குளிர்த்துகிற
உன் வரவு எப்போது நிகழும்...

அவளைத்தின்னும் கீரவு

ஈரம் அள்ளி போர்க்கிறது காற்று
காதலின் கண்கள் நிலவினை குடிக்கிறது

அலை அலையாய் எழும் பாடலாய்
இதயம் திறந்து விழும்
சொற்களை
அள்ளிச் செல்கிறது சோளகம்.

இரவின் தனிமை
கடலில் கரையும்
மனமோ அவளை நோக்கி விரியும்

கடலில் விழுந்த நட்சத்திரங்களை
பொறுக்க தொடங்குகிறான்
அவளுக்காக...

அவளை தின்றுகொண்டிருக்கிறது இரவு

ஒற்றைமுத்தம்

என் ஏக்கம், தவிப்பு, ஆற்றாமை
எல்லாவற்றையும் துடைத்துச் செல்கிறது
உன் ஒற்றைமுத்தம்.

உன் இதழ்கள் எழுதிய காதலின் கவிதை அது.

என்னை மீள முடியா இசைவெளியில் தள்ளியது
என் கனவுகளில் வர்ணங்களை கொட்டியது.

அன்பினால் தன்னைக் கொழுத்திக்கொண்டு
எரியத் தொடங்கியது.

ஒரு பக்கம் பனியை போர்த்தியிருந்த அது
மறுபக்கம் சூடாக இருந்தது.

காதலால் செய்யப்பட்ட அந்த முத்தத்தில்
கொஞ்சம் காமமும் இருந்ததா???

முத்தத்தால் உயிர்க்கிறேன்...

கதிர் சாயும் அந்திநேரத்து காதலில் என்னை நனை.

மோகத்தால் மூழ்கடி

ஆசையில் அலைய விடு.

கனவுகளில் என்னை தள்ளிவிடு

அந்த இன்ப வெளிகளில் என்னோடு நீந்து.

உன் கவிதையின் சொற்களால் என்னை கீறு...

காதலின் துளிகள் சிந்தப்பாடு

களைத்திருக்கிறேன் அமுத ரசம் கொடு

கலைந்திருக்கிறேன் மேலும் கலை...

இன்னுமென்ன புன்னகையால் கொல்

முத்தத்தால் உயிர்க்கிறேன்.

முத்தமென்பது...

காலையில் இருந்தே
என் உதடுகளில் ஒட்டியிருந்தது
உனக்கான முத்தம்

காற்றிலே அது தவறிவிடாமல்
காவலிருந்தது காதல்

தாயை கண்ட பிள்ளைபோல்
உன்னை கண்டதும்
என்னிடம் சொல்லிக்கொள்ளாமல்
இதழ்களில் தாவியது அது

இத்தனை கால ஏக்கமும் தேடலும்
என் முத்தத்தை சூடாக்கியிருக்க வேண்டும்

நிறமில்லாத முத்தம்
உன் கன்னத்தை சிவப்பாக்கிய போது தான்
தெரிந்தது
காதல் இதன் வழியாகத்தான்
பரவுகிறதென்பது...

முத்தங்களால் தீ மூட்டுதல்

உன் விழி வழி வழிகிற
ஆசை அழைக்கிறது.

அந்த அறை முழுவதும் நிரம்பியிருக்கிறது
நமது காதல்
காம பணியாகிப் பொழிகிறாய்
காதல் நீராய் உருகுகிறாய்....

அமுத கடலில் துளிநீர் அருந்தி வியர்க்கிறேன்.

அள்ள அள்ள கடலென விரிகிறது காமம்.

முத்தங்களால் தீமூட்டுகிறாய்
விழிகள் சொருகி உதடுகள் கடித்து உறைகிறாய்.

காதருகே சுருளும் ஒற்றை முடியில்
ஒளிக்கிறது உயிர்...

அமைப்பொன்றிற்காய் காத்திருக்கும் தருணம்...

நேரத்துடனேயே விழித்து விடுகிற மனம்
இனிய நினைவுகளால் நிரம்பி வழிகிறது.

அந்த அமைப்பிற்காய் காத்திருக்கின்ற நேரம்
மனம் அன்பை நிரப்பிக்கொண்டு
முகில்களில் மிதக்கிறது.

பேசுவதற்காய்
இதயத்தில் இருந்து
அழகிய வார்த்தைகளை
எடுத்து அடுக்கி வைக்கிறது

குரலில் தேனை பூசிக்கொண்டு
ஒத்திகையாய் பேசிப்பார்க்கிறது
அன்பாய் அழைத்து உருகுகிறது
லேசாய் கோபப்படுகிறது
சமாதானம் செய்ய
கவிதைகளை இணைக்கிறது

அழைப்பு வரும் நேரம் நெருங்க
வினாடிகள் நகர மறுக்கிறது

ஏதோ ஓன்று ஒக்சிரோசினை
சூட்டி விடுகிறது
இதயம் தூடிப்பது மனசிற்கு கேட்கிறது
பசி நிறுத்தப்பட்டிருக்கிறது.

இடையில் வருகின்ற அழைப்பெல்லாம்
அந்த அழைப்போ என
மனம் பரபரக்கிறது

அந்த நேரம் வந்தும்
அழைப்பு வராது விடுகிறபோது
அதை அனுக முடியாதிருக்கிறபோது
மனதின் கற்பனைகள்
உதிர்த் தொடங்குகிறது.

வெற்றிடையாகி கிடக்கிறமனது
இயற்பியல் விதிகளை மீறி
கனக்கிறது...
கவலையில் ஆழ்ந்து போகிறது

காத்திருந்த சொற்கள் பேசப்படாமல்
நிலையாகி செயலற்று
நின்று விடுகிறது இந்த கவிதையைப்போல...

ஒக்சிரோசின் (Oxytocin Hormone) என்னும் ஓமோன்தான் அன்பு பாசம் காதல் உணர்வுகளுக்கு காரணமாகிறது என்கிறது மருத்துவம்

மழைக்காலக் குறிப்புக்கள்

குறிப்புக்காக :- மழைத்துளி, வானம், வானவில், பகல், கொஞ்சம் காதல்+நீ.

1.

நமக்கிடையே
விழுந்து தெறிக்கிறது மழைத்துளி

ஈரம் பரப்புகிறது காதலை

இந்த பான்சொரியும் தூற்றலில்
தொற்றிக்கொள்கிறதா உனதன்பு-

வெளியே பரவுகிறது குளிர்
இதயம் குடேறித்துடிக்கிறது.

உன் கண்கள் எழுதத் தொடங்குகிற கவிதையை
படிக்கிற மனதிற்கு இறக்கை முளைக்கிறது.
இப்போது மழை ஓய்ந்திருக்கிறது.

2.

மாலை நேரத்து
இந்த மழை உன் ஞாபகங்களை
அள்ளி வருகிறது

மின்னித் தெறிக்கும்
ஒவ்வொரு துளியிலும் தெரிகிறாய்

இந்த மழையில் நனைய நீ வேண்டும்...

மேற்கே ஒரு வானவில்
உன் புன்னகையா???

3.

பகலை மூடி இரவாக்கப் பார்க்கிறது மேகம்
மீண்டும் பூத்தாவிப்பெய்கிறது மழை
எதிர் எதிராக நாம் ...
கன்கள் தழுவ காய்கிறது மேனி
இடம் மாறி இதயம் தலைதுவட்டுகிறது

வாழி மழைப்பெண்ணே
ஓர் குடையில்
சேர்க்கிறாய் இரு இதயம் ...

உன்னை எழுதுதல்

இரவு தன்னை எழுதுகிற நேரத்தில்
உனக்கான கவிதையை எழுதுகிறேன்.

உன்னை பற்றி எழுதுதல் என்பது
வண்டுகள் பூக்களில் எழுதுவது போல்
நதி தன் கரையில் கீறி செல்வதைப் போல்
காற்று மணலில் எழுதி அழிப்பதைப் போல்
ஆன்மாவின் வயத்தோடு நிகழ்ந்து விடுகிறது.
எழுதுவதென்பதை மனம் உனராக்கணங்கள் அவை...

உன் புன்னகையை, கருணையை,
கன்னத்தில் சுருளும் முடியை,
மொழியின் பரவசத்தை,
எல்லாம் நதியின் பிரவாகமாய் எழுதுகின்ற கவிதை
உன் கண்களைச் சொல்லும் போது மட்டும்
நின்று தயங்குகிறது.
தமிழின் அழகான சொற்களை தேடிக் கொண்டிருக்கிறது.

நீ அருகிருக்கும் பொழுதுகளை எழுதுகிறேன்
இசையால் நிரம்புகிறது கவிதை.
நீ பேசும் வார்த்தைகளை எழுதுகிறேன்
கவிதை இன்னொரு கவிதை செய்கிறது.
பிரிவை எழுதி இதயத்தின் ஏக்கங்களை இணைத்திருக்கிறேன்.

என்ன சொல்வது... இது உனக்கான கவிதை
முடிக்குமுன்பே உன்னிடம் வந்து விடுகிறது.
இப்போது உன் கன்னத்தில் பூக்கிற அந்த ஒற்றைச் சிரிப்பை எடுத்து
ஒட்டிவிடு.
அதை விட இக்கவிதைக்கு வேறேன் வேண்டும்.

கிடு கிவர்களுக்கு

கூடவே வருகிறது

அந்த கிரவும் இசையும்

குரல் வழி வெடிக்கிறது ஸ்வரங்கள்
காற்றினை பிளந்து காதலை பூச்கிறாய்....

இசையுற்றினை திறந்து
மழையென ஊற்றுகிறாய்

நீராய் உருகி ஓடும் இசையில்
மிதக்கிறது இதயம்

அதன் பின் கூடவே வருகிறது
அந்த இரவும் இசையும்.

(யோகேஸ்வர்கு)

புதிய யுகமொன்றின் வரவு பற்றி

ஆதியில் கடவுளின் வார்த்தைகள்
போலிருந்தது அது.

அது போர்க்களமொன்றின் புராணம்.

துயரும் இரத்தமும் தாங்கி இருந்தன
சொற்கள்.

அது ஆதரவற்றோரின் பாடலாகியிருந்தது.

துரோகத்தில் நெரிந்த உயிர் பூவின் உச்சரிப்பும்
பசித்த வயிறுகளின் பரணியமாய் பாடப்பட்ட
வீரயுகமொன்றின் வீழ்ச்சிப்புராணம்...

அது கலைந்த கனவுகளின் கவலையாயிருந்தது
ஆனாலும்

உண்மையிருந்தது.

ஜந்தாம் வேதமாய்

வரிகளில் ஞானம் ஏற்றியிருந்தது

புதிய யுகமொன்றின் வரவு பாடலாகி
வீழ்ந்த மனங்களை மீள எழுப்பியது...

அது அவர்களுக்கு தெரிந்திருந்திருக்கிறது.

(நிலாந்தனுக்கு)

கனடா தமிழ்த்தோட்டம் என்ற இலக்கிய அமைப்பு
நிலாந்தனின் யுகபுராணம் கவிதைக்கு விருதினை அறிவித்திருந்தது.

இசைவெளிகளில் பரவுகிறது

யாழ் இந்துவின் புகழ்

இசைவெளிகளில் பரவுகிறது
யாழ் இந்துவின் புகழ்.

புராதன ஸ்மிருதிகள் -

நவீனத்தில் நுழைந்து நாத வெளிகளில்
அலைகிறது.

மனதை தூக்கி மழையில் ஏறிந்து
கானங்களால் ஒற்றுகிறது

கல்வியின் காதலை
எடுத்துச் செல்கிற காற்று
கர்வப்படுகிறது...

திசைகளின் மொழிகள் எல்லாம்
பாடுகிறது அந்தப் பாடலை

தமிழும் இசையும் ஓங்கி ஓலித்து
மீனவும் உறைகிறது
அன்பின் இதயங்களில்.

(சுகன்யனுக்கு)

யாழ் இந்துக் கல்லூரியில் இந்துவின் மாணவன் சுந்தரேஸ்வரன் சுகன்யனின்
இசை நெறியாள்கையில் உருவான “Alma Mater” கல்லூரித்தாயின் பாடல்
இசைப்பேழை வெளியிட்டு வைக்கப்பட்டது.)

வரலாறு காற்றில் சேமிக்கப்படுகிறது

இசைப்பொழிவொன்றில் இதயம் கரைகிறது
காற்றின் வழியே காதில் மெல்லிசையாய்
இறங்கும் உன் குரல்

ஏழுள்வரங்களின் எத்தகைய இணைப்பால்
இதயத்தை ஒத்தப்படும்
இவ் ஒசை பிறக்கிறது.

எண்ணிறந்த ஒசை விரியும் பிரபஞ்சத்தில்
உன் குரலை மட்டும் காற்று எப்படிப் பிரிக்கிறது

காற்றில் கலந்த அந்த ஒலித்துகளில்
எம் மரபணுவின் சூறுகள் இருக்குமோ?

தந்தையிடம் நாம் பெற்ற சருதியின்
சிறு சாகித்யம் இதில் இருப்பது சாத்தியமோ?

மனமெங்கும் பரவுகிறது மகிழ்ச்சி
சிகப்பணுக்களில் ஈமோகுளோபின் அதிகரிக்கிறது
வான்ஸையில் உன் குரல் கலந்து கொண்டிருக்கிறது
எம் வரலாறு காற்றில் சேமிக்கப்படுகிறது

வளரும் விஞ்ஞானம்
ஒலித்துகளைப் பிரித்து வேறாக்கும் போது
ஓர் இசைப்பதிவு எமக்குரியதாக சொல்லப்படும்.

(மணிவண்ணனுக்கு)

இசைப்பாடல்கள்

தமிழரின் இந்நிலை பாடுக கவியே

தனக்கென நிலமும் தனிப்பெரும் தமிழும்
தம்மை தாமே ஆண்டிடும் திறனும்
பற்பல கலைகள் பண்ணிசை முறைகள்
பண்பாட்டுடனே உயரிய வாழ்வு
கொண்டு நிமிர்ந்தார் சிறந்திட வாழ்ந்தார்
தமிழரின் இந்நிலை பாடுக கவியே

ஆண்டபரம்பரை அடிமைகள் ஆனார்
பண்டு நாள் வரை வாழ்நிலமிழுந்தார்
கைகளில் இரும்பு விலங்குகள் தாங்கி
மெய்வழியோடும் குருதியில் நீந்தி
அந்நியர் வகுத்த சிறைதனில் சேர்ந்தார்
தமிழரின் இந்நிலை பாடுக கவியே

வீடுகள் இழந்து உடைமைகள் சிதைந்து
வீதியில் அகதியாய் எம்மவர் அலைந்தார்
பெண் விடுதலை பேசிடும் நாளில்
வன் கொடுமையில் மகளிர் சிதைந்தார்
சிறுவர் உரிமை சாசனம் செய்தனம் ஆயினும்
எங்கள் சிறுவரை கொன்றனர் போரில்
தமிழரின் இந்நிலை பாடுக கவியே

தந்தையின் எதிரே பிள்ளையை கொன்றனர்
மனிதம் தன்னை மன்னில் புதைத்தார்
எந்தையர் முந்தி வாழ்ந்த நிலங்களில்
எம்மவர் உடல்களை உயிருடன் நட்டார்
தமிழரின் இந்நிலை பாடுக கவியே

அடிமை வாழ்வு தொடர்ந்திடலாமோ
அகதியாய் அலைவது நிரந்தரமாமோ
விடுதலை விரும்பி வினையுடன் மக்கள்
எழுவது எந்நாள் ஏங்குது இந்நிலம்...
தமிழரின் இந்நிலை பாடுக கவியே

கதை கேட்டு தூங்கு என் கண்மஸி

உயிருள்ளே காதல் பூப்புத்த நேரம்

உறவென்று அப்பா துணையாக வந்தார்

குளிர்கின்ற நிலவாய்

எழிலான வாழ்வு இருந்ததொரு காலம்

(கதை கேட்டு தூங்கு என் கண்மணி)

நாட்டிலே பெரும் போர் ஏரிகின்ற நேரம்

உயிர் கொண்டு பிழைக்க நெடுந்தாரம் நடந்தோம்

வருகின்ற வழியில்

விழுகின்ற குண்டு

உடல் தன்னில் ஏந்தி

உன் அப்பா மாண்டார்

(கதை கேட்டு தூங்கு என் கண்மணி)

உடல் எல்லாம் நெருப்பாய்

உழன்று நான் மெலிந்தேன்

அவர் தன்னை தின்ற

வாழ்வினை வெறுத்தேன்

முடிவொன்று கொண்டு கடல் நோக்கி நடந்தேன்

மடி தன்னில் உதைத்தாய்

கண்ணே உனக்காக தளைத்தேன்

என் கண்ணே தூங்கு

ஓர் நாளில் எழுவாய்

என் கண்ணீரின் விலையை

நீ மட்டும் அறிவாய்.

நிமிர்க யாழகமே

எமதுயிர் நிலை எம்மவர் வாழ்வகம்
எழிலுறு யாழ்ப்பாளைம்
நிலவு உள்ளளவும் நிலவுக
நிலத்தில் நீண்ட புகழ்பெறுக

தொன்மை மிகுந்து வளங்கள்
நிறைந்த எம்மினிய தாய்நிலமே
சங்கிலி மன்னன் ஆண்டு சிறந்த
புகழுடை யாழ் நகரே

யாழிசை தனக்கு பரிசாய் விளைந்து
பெரிதென வளர்ந்தாயே.
தமிழின் சுவையில் ஊறிப்பரந்து
கலைகள் நிறைந்தாயே

பனையோடு தென்னை மா பலா வாழை
விழைந்திடு என் நாடே
அழகுறு கடற்கரை அணை மணற்குன்றம்
என அழகென விரிந்தாயே

நல்லை கந்தன் நல்லருள் கொண்டு
நற் புகழ் பெற்றாயே
யாழ் மரியன்னை முஸ்லிம் பள்ளி
என மதங்களை அணைத்தாயே

தமிழ் மொழி பேசும் உனதரும் மக்கள்
இவர்களை காத்திடு யாழ் நகரே
உலகினில் உயர்ந்து தமிழ் புகழ் பரப்பி
நிமிர்க யாழகமே.

கடலில் தொழிலொடு போன்றே...

அவன் -

கடலில் தொழிலொடு போன்றே
 கன்னி நினைவுடன் போவ்ரா
 நிலவின் ஓளியினில் போன்றே
 என் நிலைமை தெரிந்துமே போவ்ரா
 கடலின் கரையில் உருகுகிறேன்
 உப்பு காற்றில் உலர்ந்தே வாடுகிறேன்.

அவன் -

உடலும் உறுதொழிலும் தோணியும் தான் இங்கே
 உசிரை விட்டு வந்தேன் உன்னோடு
 உன்னை கொண்டு வந்தேன் கண்ணோடு

அவன் -

நிலவும் தான் உறங்கும் ஊர் உறங்கும்
 என் விழிகள் உறங்காதே
 உண்ணும் உணவும் இறங்காதே
 என் உயிரே
 எப்போ நீ மீன் கரைக்கு வரும்...

அவன் -

வானில் வெள்ளியெல்லாம்
 உன் விழியாய் மினுங்குதடி
 இரையும் கடலோசை உன் பெயரே சொல்லுதடி
 வாடை காற்றிலென் பாடல் கரையுதடி
 கண்ணே நீயறங்கு காலையிலே வந்திடுவேன்.

அவன் -

காற்றும் வலுக்குதையா கனத்த இடி கேட்குதையா
 ஏழை இவள் மனச கடற்கரையில் அலையுதையா

அவன் -

காற்றும் கனமழையும் கடலும் நம் நண்பரடி
 கண்ணே கலங்காதே

குக்கவிதைகள் பற்றி முகநூல் நண்பர்கள்

- “மழைக்காலக் குறிப்புக்கள்” இந்தக் கவிதையை வாசித்தபோது எனக்கும் இறக்கை முனைத்தது. “இரு குடைக்கீழ் இரு தியம் சேர்ந்ததால்”.

- ராஜாஜி ராஜகோபாலன்

- மொழியினிலை குவிந்துகிடக்கிறது இவர் வரிகளில், மரபைத் தாண்டிய நவீனத்துவத்தை அண்மித்த நடை விவராடையது, அனைத்து தளாஸ் களையும் தொடுகின்றார் இவரது கவித்துவத்தால்.

- ஆதி பார்த்திபன்

- மரத்திலேயே பழுத்து விட்ட மாம்பழுத்துச் சுவையாய் உம் கவி மொழிகள்.

- யோ. புரட்சி

- தாஸ் அண்ணாரிடம் கவிதை குறித்து பெரும் அவாவும் தகிக்கும் மனமும் உண்டு. புத்தரே ஞானம் என்பது பெறுதலா இழுத்தலா என்று அவரது கவிதையில் எழும் கேள்வி வலியது.

- தீப்சௌல்வன்

- நமது வாழ்வின் கருகிய பக்கங்களை புதிய சொல்லாடல்களில் தருபவை விவரது படைப்புகள். வாழ்வின் இனிய கணங்களும் பாறையாய் அழுத் தும் நினைவுகள் மற்றொரு புறம் என விரியும் போது எமது நிழல்களும் அதில் பதிந்திருப்பதை தரிசிக்க முடிகிறது.

- டொக்டர். எம். கே. முருகானந்தன்

- வாழ்த்திடுவேன் நான் உன்னை! வரம்தருவாள் தமிழ் அன்னை!! ‘நீ தொடுத்த கவிமாலை! நிதம் மணக்கும் பூமாலை!! வாள் பிடித்த தமிழ் மானம் வரலாறு உனை எழுதும்’!

- சிரீ சிரீஸ்கந்தராஜா

- “கவிதைகள் பற்றிய ஆழமான புரிதல்களையும் சூட்சுமமான கருத்துச் சொல்லல் முறைமையையும் என்னால் அதிகம் படித்துக்கொள்ள முடிந்தது தாஸ் அண்ணாவின் கவிதைகளில். அக்கவிதைகள் எனக்கான ஆசான்கள் இன்றும் என்றும்.”

- பி. அம்ராஜ்

- வற்றிப் போகாத அன்பின் ஊற்றாய் உங்கள் கவிதைகள் என்றும் இனிமையானவை வாழ்த்துக்கள்.

- மிதயா கானவி

- உங்கள் கவிதைகள் வாசித்தேன், நல்ல ஆழம் உள்ள வரிகள், அர்த்தம் உள்ள சிந்தனை, காலத்துக்கு ஏற்ற எண்ணாம்கள். உங்கள் கவிதைத் தொகுப்பு பரூாவும், பரவலாக வாசிக்கப்பட என்னோட வாழ்த்துக்கள்

- நாவுக்கரசன்

- வேலணையுர் தாஸ், வளர்ந்துவரும் இளம் படைப்பாளிகளை மிகுந்த விருப்புடன் அறிமுகம் செய்துவருபவர் நல்ல நண்பரும்கூட.

- ச. குணேஸ்வரன்

- தனிந்துவமான மொழி நடை, கவித்துவமான வார்த்தைச் செறிவுகள் இருக்கின்றபோதும் கவிதை என்ற கட்டமைப்பையும் மீறி ஒரு கோடி மாக ஒலிந்து ஓய்வது பலவீனமாக தென்படுகின்றது.

- எம்மான்

- மரபுக்கும் நவீனத்துக்கும் சர்த்தத்துக்கும் உடைதலுக்கும் கவிதைக்கும் வார்த்தைகளுக்கும் இடையில் எப்பொழுதும் நிகழ்ந்துகொண்டிருக்கும் மோதலே இவரை எதற்குள்ளும் பொருந்த விடவில்லை, நிகழ்காலத் தோடு இவரின் முரணே இவரது கவிதைகளை நிலை நிறுத்தவும் சில நேரங்களில் நொறுக்கித் தள்ளவும் செய்கின்றது .

- கிரிஷ்ணர்

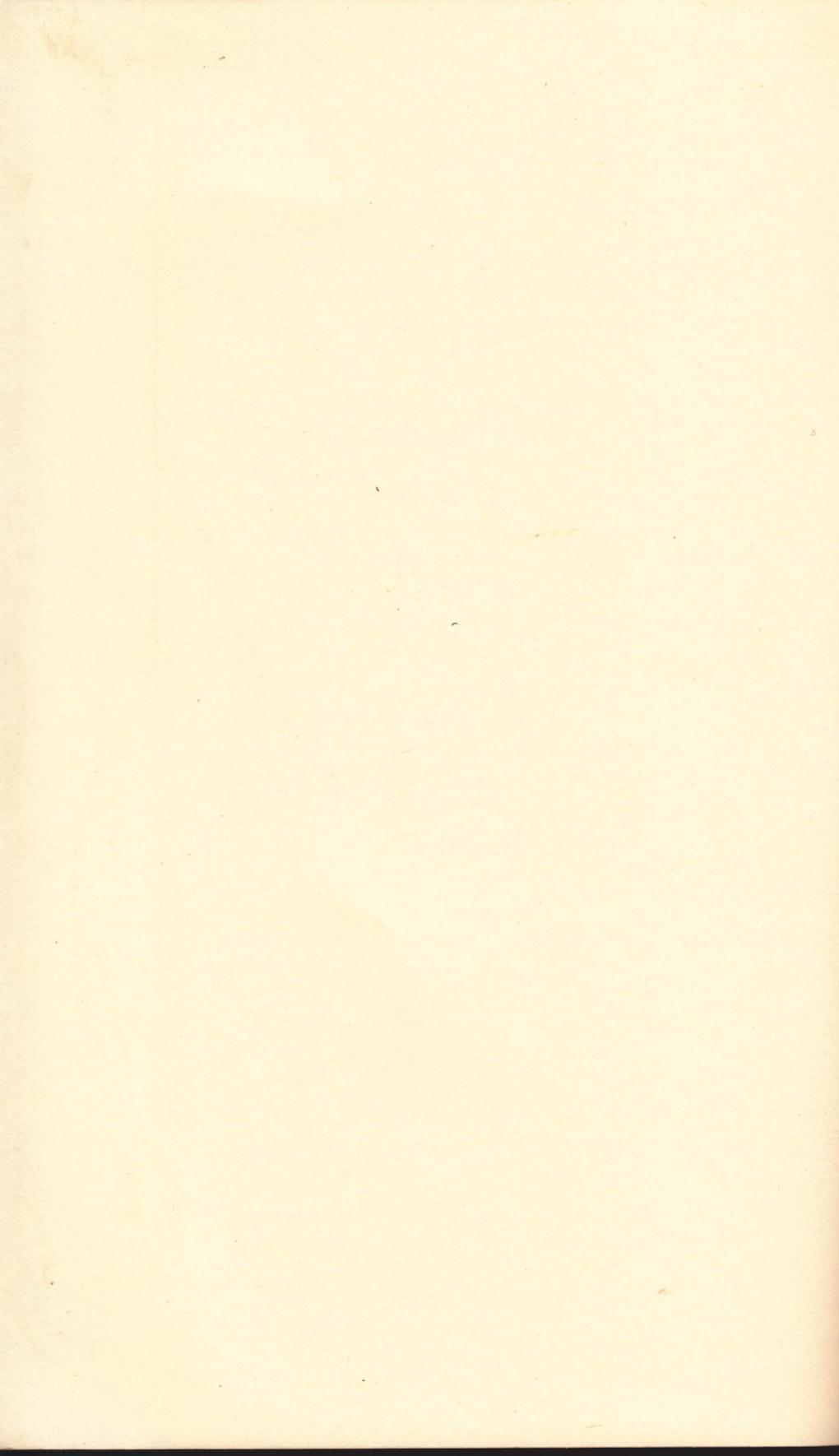
- கனதியான படைப்பாளி, வேலணையுர் தாஸின் கவிதைகள் தற்காலத் தில் விரும்பிப் பழக்கப்படவேண்டிய அருமையான படைப்புக்கள்

- எஸ். ஞேதாமோகன்

- எழுதுகின்ற எல் லோரையும் ஏற்றிவைத்த என் குருநாதருக்கு அன்புகலந்த வாழ்த்துக்கள்.

- வந்தேந்தீவு கே. யோகேஸ்

வேலைக்கணமுடியும் தாஸ்

ஓரு தமிழ் ஆசிரியராக பழந்தமிழ் இலக்கியத்துடன் பரிச்சய முடையவர்.

கவியரங்கம், பட்டிமன்றம் போன்ற வெகுசன அரங்குகளுடன் தொடர்புடையவர்.

ஒரே சமயத்தில் இலத்திரனியல் இருப்பையும் தூல் இருப்பையும் கொண்டிருக்கும் ஓர் இலக்கிய அமைப்பின் மையமாகச் செயற்படுவர்.

இத்தொடர்ச்சியறாத இயக்கத்தினாடாக இயன்றளவுக்கு சீரியஸான படைப்பாளிகளையும் ஜனரஞ்சகப் படைப்பாளி களையும் ஒரு பாலம் போல இணைப்பவர்.

- நிலாந்தன்

ISBN: 978-955-41852-0-3

A standard linear barcode representing the ISBN 9789554185203.